

MENDELOVA UNIVERZITA V BRNĚ
Fakulta regionálního rozvoje a mezinárodních studií

Elitní spolky

Bakalářská práce

Autor: Jakub Vacovský

Vedoucí práce: Mgr. Daniela Dvořáková

Brno 2013

Abstrakt

Existují skupiny, spolky, které mají vliv na vlády, instituce, média, jsou schopny ovlivňovat světové dění a o kterých ví pouze malá část veřejnosti a tyto informace jsou jen velmi kusé, neboť se jejich setkání konají za zavřenými dveřmi a členové jsou vázáni mlčenlivostí? Ano, existují. Objasnění tohoto problému, historii vzniku těchto skupin, jejich postupnému nabývání moci a vlivu elitních společností na globální vládnutí, se věnuje tato práce. Moc jim přinesly peníze a peníze jakožto směnné papíry byly vytvořeny prvními bankéři, kteří nejvíce přispěli k vytvoření zákulisní vlády. Pozornost je tedy věnována mezinárodním bankéřům (především klanu Rothschildů) jako globálním aktérům, jejich vývoji a vlivům na dějiny. Další část práce se zaměřuje na elitní společnosti ve 20. století, mezi tyto globální aktéry patří mj. Kulatý Stůl (The Round Table), Rada pro mezinárodní vztahy (Council on Foreign Relations), skupina Bilderberg, Trilaterální komise. Studie popisuje také cíle společností a prostředky, jimiž mají být dosaženy, zaměřuje se na jednotlivé významné členy z oblastí politiky, obchodu, průmyslu nebo médií. Zkoumány jsou rovněž snahy o zavedení centrální banky v USA a zrod Federálního rezervního systému USA.

Abstract

Are there groups, clubs which have an impact on governments, institutions and the media and are they able to influence world events? And are they known about only by a small part of the public and is this information very sketchy, because their meetings are held behind closed doors and the members are bound to secrecy? Yes, there are. The clarification of this issue, the history of these groups, the irgradual acquisition of power and the influence of elite societies on global governance are discussed in this thesis. The power was brought by the money and the money as exchange values were first created by the bankers who most contributed to the creation of the government behind the scenes. Attention is thus paid to the international bankers (particularly the Rothschild clan), as global players, their development and influence on history. Another part of the thesis focuses on the elite societies in the 20th century; among these global actors belongs for instance The Round Table, The Council on Foreign Relations, The Bilderberg Group and The Trilateral Commission. The thesis also describes the objectives and the means by which the objectives should be achieved and focuses on significant individual members from the fields of politics, business, industry and the media. Examined are also efforts of introducing of the central bank in the USA and the birth of the U. S. Federal Reserve System.

Poděkování

Na tomto místě bych chtěl poděkovat vedoucí bakalářské práce Mgr. Daniele Dvořákové za odborné vedení práce. Děkuji také panu Danielovi Solisovi za poskytnutí odborných konzultací a cenných rad. Rád bych také poděkoval Janu Vacovskému za velkou podporu a Zuzaně Vacovské za povzbuzování a trpělivost. Velké poděkování patří také celé mé rodině, přítelkyni a přátelům, kteří mě při tvorbě této práce podpořili.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci vytvořil samostatně s použitím literatury, kterou uvádím v seznamu.

V Brně dne 21. května 2013

.....
Podpis

Obsah

1 Úvod	7
2 Cíl práce, metodologie, vymezení pojmů.....	9
2. 1 Cíl práce.....	9
2. 2 Metodologie	9
2. 3 Vymezení pojmů.....	9
3 Evropa: mezinárodní bankéři a jejich vliv	12
3. 1 Rothschildové.....	12
3. 2 Financování obou stran konfliktu.....	13
3. 3 Napoleon a Waterloo	14
4 USA: snahy o zavedení soukromé centrální banky	16
4. 1 Bank of the United States	16
4. 2 The Second Bank of the United States.....	17
4. 3 Občanská válka a Lincoln.....	18
4. 4 Proces založení Federálního rezervního systému (FED).....	18
5 Elitní spolky 20. století	21
5. 1 Rada pro mezinárodní vztahy (CFR, Council on Foreign Relations)	21
5. 1. 1 Členové a vliv spolku na média	21
5. 1. 2 Otec a potomek CFR.....	22
5. 2 Bilderberg.....	23
5. 2. 1 Cíle Bilderbergu	24
5. 2. 2 Členové a jejich vlivy	25
5. 3 Trilaterální komise.....	27
5. 3. 1 Členové a cíle TK.....	27
5. 4 Korporatokracie.....	28
5. 5 Světové ekonomické fórum	30
6 Komparace elitních spolků v oblasti vzájemného propojení	32
6. 1 Srovnání odlišností a vlastností spolků	33
7 Ukázky vlivu elitních spolků a mezinárodních bankéřů	34
7. 1 První světová válka.....	34
7. 2 Bolševická revoluce	35
7. 3 Financování nacistů.....	35

7. 4 Vliv skupiny Bilderberg.....	35
7. 5 Vliv Trilaterální komise.....	36
8 Závěr.....	38
Seznam použité literatury.....	42

1 Úvod

Téma elitních spolků jako globálních aktérů je v současné době stále více diskutované a začíná se stále více dostávat do povědomí lidí. Jakoby lidé začali tušit, že je něco špatně. A není se čemu divit, politická a ekonomická situace je stále nepříznivá, roste nezaměstnanost, inflace, Evropská unie čelí řadě vnitřních problémů a někteří ekonomové předpovídají její krach včetně pádu její měny. Neustále dochází k válkám o ropu nebo za účelem pacifikace národů, které přestanou hrát podle zavedených pravidel (např. snahy o odpoutání se od dolaru a zavedení jednotné zlaté měny pro Afriku – viz Kaddáfího Libye). Pokud se nějaká země rozhodne učinit reformy pro zlepšení své situace a tyto reformy nějakým způsobem kříží plány elit, dochází k známému scénáři – předložení určitých, často nepravdivých obvinění a poté přinucení země, aby jednala v souladu se zájmy elit a to buď jednodušší cestou prostřednictvím korupce, či odstranění politických vůdců dané země nebo v radikálnějším případě k vojenské intervenci nehledě na počet civilních obětí (viz kap. 5. 4).

Někteří lidé jsou tímto opakujícím se scénářem již unaveni a vede to k tomu, že přestávají projevovat zájem o politiku, zmocňuje se jich apatie a žijí svůj život bez jakéhokoliv zájmu o dění – tento postoj je pro elity tím nejlepším, mají pak pro své plány volnou ruku. Ovšem jsou tu i ti druzí lidé, kteří se těmto věcem snaží porozumět a pátrají, proč krachuje ekonomika a stát musí vyplácet banky, a komu vlastně všechny státy dluží, když jsou zadluženi úplně všichni, proč neustále (i když došlo k zhroucení komunistického režimu a bipolárního světa) dochází k válkám, intervencím a pořád nepřichází politiky slibovaný mír. Mír, o němž mluvil po pádu komunismu např. George H. W. Bush, který prohlašoval, že se v těchto těžkých časech nabízí příležitost k vytvoření Nového světového řádu (dále NWO), v němž budou národy sjednoceny a který povede prostřednictvím OSN k dlouhé epoše míru (RIVERA, 2010). Má práce je věnována, jak těm druhým, kteří hledají odpovědi na otázky, kde se Nový světový řád vzal, kam směřuje a kdo ho řídí, tak těm prvním, otráveným a znechuceným lidem, ve snaze o obnovení jejich ztraceného zájmu a samozřejmě i všem ostatním.

Postupnou integraci světa popsal v osmdesátých letech např. harvardský profesor a člen spolku CFR (viz kap. 6. 1) Richard N. Cooper: „*Navrhuj radikální alternativní plán následujícího století: vytvoření jednotné měny společné pro všechny rozvinuté země, včetně společné měnové politiky a také společné emisní banky, která bude tuto měnovou politiku řídit. Jak mohou nezávislé státy dosáhnout těchto cílů? Musejí svěřit veškerá rozhodování v oblasti měnové politiky vyšší, nadnárodní instituci.*“ (GRIFFIN, 1998, s. 111).

Proč by ale někdo chtěl směřovat k zavedení světové vlády a kontrolovat ji? Touha lidí je nekonečná. S dosažením něčeho okamžitě toužíme po něčem dalším. Stejně tak mocní zákulisní aktéři, kteří se postupem věků dostávali stále k většímu bohatství a moci, touží po další stále větší moci, jejich cílem tedy má být směřování k jedné světové vládě.

Tyto tendence jsou v knize D. Estulina popisovány jako Rockefellerova strategie: „...nezáleží na tom kolik peněz člověk má, jestliže je nepoužije k získání a kontrole takových organizací, které vytvářejí plány a politiku, jež ovlivňuje vlády, popřípadě lidi, kteří v nich pracují, nikdy si neuvědomí skutečnou sílu bohatství.“ (ESTULIN, 2012, s. 175).

Práce popisuje, jaké spolky jednají v souladu s cíli NWO, jaký je jejich vliv, jak konkrétně tyto spolky postupují a jakým způsobem se dostaly k moci. Popis historických událostí a mezinárodních bankéřů v první části práce je pro pochopení problematiky nutný, jelikož elitní spolky 20. století na popisované události navazují a je patrné, že se v těchto elitních spolcích objevují titíž aktéři, jež uplatňovali své vlivy v historii (mj. jména jako Rockefeller, Morgan). O některých významných skutečnostech a problémech, které by si zasloužily mnohem větší pozornost a rozbor, se v práci zmiňuji pouze krátce, důvodem je rozsahové omezení práce.

2 Cíl práce, metodologie, vymezení pojmů

2.1 Cíl práce

Cílem práce je vytvořit přehledovou studii elitních spolků, jejich aktivit a provést evaluaci dopadů jejich činností na globální vládnutí. Pomocí komparativní metody spolky vzájemně porovnat, ověřit předpoklad jejich vzájemného propojení a možnosti vlivu na významná politická rozhodnutí. Dílčím cílem práce je také stručné představení historie mezinárodního bankovníctví, které je nutné pro pochopení souvislostí.

2.2 Metodologie

Práce popisuje téma pomocí kvalitativního výzkumu, jehož prostřednictvím analyzuje velké množství informací o několika elitních spolcích s vlivem na směřování globálních událostí. Pomocí literární rešerše se zaměřuje na výzkum a explanaci procesů, okolností, vztahů a systémů, jež jsou s elitními společnostmi spjaty. Spolky jsou vzájemně komparovány a je rovněž evaluováno jejich postavení a vliv. Úkolem tohoto kvalitativního výzkumu je vytvoření celistvého obrazu o zkoumaném předmětu. Ke komparaci spolků slouží komparativní metoda, jež objevuje empirické vztahy mezi spolky. Při sběru dat ke studii a jejich aplikaci byly využívány spíše sekundární prameny. Nejprínosnějším zdrojem pro tvorbu práce byla kniha „*The feature from Jekyll Island*“, jejímž autorem je G. Edward Griffin, k dalším velmi přínosným zdrojům informací patří kniha Michaela Morrise „*Co nesmíte vědět!*“, kniha Daniela Estulina „*Pravdivý příběh skupiny Bilderberg*“, v neposlední řadě také dílo Johna Perkinse „*Confessions of an Economic Hit Man*“ a „*The global manipulators*“ Roberta Eringera.

2.3 Vymezení pojmů

Co je **Nový světový řád** (New World Order, NWO)? Nový světový řád je systém nového uspořádání světa a jeho cílem je vytvoření jedné světové vlády. Pro vznik tohoto systému je potřeba, aby se samostatné státy vzdaly svých národních suverenit ve prospěch vyššího mezinárodního orgánu. Tyto tendence mají být pozorovatelné v pokračujících snahách světové integrace do hospodářských uskupení jako EU, NAFTA, ASEAN, WTO atd. Prioritou tohoto trendu podle zastánců teorie NWO nemá být rozvoj a usnadnění obchodu mezi státy, ale právě plnění cíle NWO – směřování ke globální vládě. Mezi nástroje, kterými má být globální vláda udržována patří jednotná celosvětová měna (včetně nahrazení hotovosti elektronickými platbami, čímž bude měnová politika lehce ovladatelná a úplně každá transakce bude dohledatelná – pokud si cokoli koupím, bude o tom záznam), světová centrální banka ovládající celý finanční systém a světová armáda vytvořená sjednocením armád všech států, která bude ovládat zbraně hromadného ničení. K použití síly této armády proti systémovému vzbouření by došlo pouze v nejkrajnějším případě a to proto, že tento postup vede k dlouhodobému odporu společnosti. Ke kontrole a udržování systému je mnohem

účinnější ekonomicko-monetární nástroj. Měnová politika praktikována světovou centrální bankou (jež by měla vzniknout transformací MMF) na rozdíl od armády může být bez použití jakéhokoliv násilí aplikována proti komukoliv ve společnosti (jak celému národu, tak i domácnosti) a jelikož je měnová manipulace pro většinu populace nesrozumitelná – v případě uměle vytvořené krize nevyvolává protesty lidu, který věří, že nastalé problémy jsou součástí přirozeného hospodářského cyklu (GRIFFIN, 1998).

V současnosti se na poli mezinárodní politiky a na půdě akademické pracuje s pojmem **globální vládnutí** (z ang. global governance, GG). Hlavní aktéry globálního vládnutí tvoří tři pilíře – politický (vlády, mezinárodní organizace, nadnárodní orgány), ekonomický (nadanárodní korporace), socio-kulturní (občanská spol.). V práci se objevují především ekonomičtí aktéři, případně političtí. V rámci globálního vládnutí existuje několik přístupů, které se v navrhovaných řešeních liší, některé v rámci GG uznávají jako hlavního aktéra občanskou společnost, jiní podporují reformu mezinárodních institucí, např. OSN. Jedním z proudů GG je kosmopolitní (globální) demokracie, která klade důraz na rozvoj globálního politického občanství a postupné utváření globální republiky, ve které by spravedlnost podléhala autoritě OSN a síle NATO (*Globální vládnutí*, 2012). Při pohledu na význam tohoto pojmu a jeho definici je patrná určitá podobnost s pojmem NWO. Globální vládnutí se skládá z institucí a sítí, které mají prostřednictvím různých dohod a regulací řešit globální problémy a vládnout globálně. Tento koncept globálního vládnutí se řídí hlavně procesy globalizace (propojování společnosti v jednu světovou společnost na globální úrovni). Jedním z hlavních znaků globálního vládnutí je postupné oslabování postavení národních států a odevzdávání jejich pravomocí a rozhodovací autority ve prospěch nadnárodních institucí, které mají tyto pravomoci vykonávat na základě zavádění pravidel a regulací na globální úrovni (BALABÁN, POTUČEK, 2010). Zastánci tohoto konceptu tvrdí, že je nutné vytvořit globální instituce, které by nahradily ty stávající (např. OSN). Tyto instituce by měly mít větší pravomoci a měly by rozhodovat na globální úrovni, což by dle stoupenců globálního vládnutí mělo přispět k aktivnějšímu řešení světových problémů. Odpůrci toto úsilí považují za směřování k novému světovému řádu a dle nich má být pojem globální vládnutí pouze mírnějším vyjádřením pro nový světový řád (ČTK, 2010). Mezi odpůrce patří např. bývalý český prezident V. Klaus¹.

Pojem **elita** či finanční elita se v práci často objevuje, je tedy žádoucí tento pojem vymezit. Teorii elit věnovalo pozornost mnoho sociologů mj. V. Pareto, G. Mosca nebo C. W. Mills. V knize z roku 1956 „Mocenská elita“ popisuje Mills existenci mocenské elity skládající se ze spojeného systému velmi významných a vlivných (elitních) osobností z finanční (ekonomické), politické a vojenské sféry. Společnost se dle Millse skládá hlavně ze sjednocené a mocné elity na hoře a z obrovské dolní společnosti mas, která je atomizována a pohlcena vlastními problémy. Elita prostřednictvím televize, rozhlasu nebo tisku neustále ideologicky manipuluje masy. Tato manipulace prováděná elitou je mocí skrytou, je totiž vytvářen dojem, že rozhoduje lid, který tomu věří, ovšem

¹ „Jde o hlavní nebezpečnou ideologii současnosti. Tato ideologie je dnes opravdovým nebezpečím, nikoli komunismus nebo starý socialismus. A evropské vládnutí je pochopitelně prototypem globálního vládnutí – globálního rušení demokracie... Vlnky tohoto stavu jsou ti politici, intelektuálové či novináři, kteří nechtějí demokratickou kontrolu, kteří nechtějí demokracii. Jsou to elitisté, kteří touží pouze vládnout. A pochopili, že daleko snadněji se vládne v nadnárodních až globálních institucích než v těch národních. Všichni evropské politici čas od času radostně odjíždějí na zasedání Evropské rady, protože když vypadnou ze své Prahy, Varšavy, Říma, Madridu, jsou najednou osvobozeni od tlaku voličů. S méně starostmi pak sedí v uzavřeném kruhu, v němž mezi sebou rozhodují.“ (KLAUS, 2012).

veškerou rozhodovací moc má v rukou elita. Mocenská elita má být navzájem spjatým svazkem velkých kapitalistů, politiků a vojenských představitelů, kteří se mezi těmito třemi sférami volně a plynule dle potřeby přesouvají a mění své funkce. „*Tvrdím, že v důsledku historického souběhu okolností se v naší epoše vytvořila elita moci, že lidé patřící ke kruhům, z nichž se tato elita skládá, činí teď jak osobně, tak společně všechna klíčová rozhodnutí a že tato rozhodnutí, jejichž nositelé disponují značně velkými a zcentralizovanými prostředky moci, mají větší důsledky pro větší počet lidí, než tomu kdykoli bylo v dějinách lidstva.*“ (MILLS, 1956, s. 8).

Supertřída, pojem, jež je i názvem knihy D. Rothkopfa, představuje skupinu nejvlivnějších a nejbohatších lidí světa, jež dle tohoto autora v pyramidě moci tvoří úplný vrchol. Podle analýz Rothkopfa lze do supertřídy zahrnout zhruba 6000 lidí, ke kterým patří nejbohatší kapitalisté světa, významní politici, kteří mohou ovlivňovat životy všech lidí nehledě na hranice států, dále představitelé vojenské moci nejsilnějších armád světa a také zástupci světových náboženství. Představitelé supertřídy disponují velkou mocí, jelikož velmi dobře rozumí současnému světovému systému a vědí, jak v tomto systému získat a udržet si vliv. Tento vliv uplatňuje supertřída mj. účastí ve vládách. Ke sjednocování názorů této elity a vytváření významných vzájemných vazeb dochází každoročně v Davosu na Světovém ekonomickém fóru (viz kap. 5. 5) (MEZŘICKÝ, 2011).

Korporatokracie je pojmem, kterému se ve své knize „*Confessions of an Economic Hit Man*“ věnuje John Perkins, a kterému je věnován větší prostor v kapitole 5. 4. Perkins tento pojem charakterizuje takto: „*Korporatokracii tvoří skupina lidí, kteří ovládají největší korporace. Tito lidé se chovají jako vládcí tohoto světového impéria. Ovládají média, buď je přímo vlastní, nebo je ovládají nepřímo. Ovládají většinu politiků, protože financují jejich kampaně, buď přes korporace, nebo prostřednictvím osobních příspěvků, které pocházejí z korporací. Nejsou voleni, nemají omezené funkční období, nikomu se nezodpovídají. A na samotném vrcholu korporatokracie není možno s jistotou říci, zda člověk pracuje pro soukromou korporaci nebo pro vládu, protože se tito lidé neustále přesouvají z jedné oblasti do druhé. Např. muž, který je v jednom momentě prezidentem velké nadnárodní korporace (jako třeba Halliburton), se během okamžiku stane viceprezidentem USA (Dick Cheney) nebo se prezidentem USA stane člověk, který se dříve pohyboval v ropném průmyslu. Je to stále stejné a nezáleží, zda vládnou demokraté nebo republikáni. Tito lidé se takto přesouvají tam a zpět jako přes turniketové dveře. A jak je tímto způsobem vláda většinu času neviditelná, její politiku na té či oné úrovni prosazují korporace. Ustanovení korporací jsou prezentována vládě, pak jsou implementována a stávají se součástí vládní politiky... Všichni v podstatě pracují na jediném cíli, a tím je **maximalizace zisků bez ohledu na sociální a environmentální dopady.***“ (PERKINS, 2008).

3 Evropa: mezinárodní bankéři a jejich vliv

Postupem času, jak se finančníctví a bankovníctví rozvíjelo a jak po vzoru Bank of England (1694) vznikaly další soukromé centrální banky, rostla i moc bankéřů. Začala vznikat síť několika elitních bankéřských rodin, jejichž skrytá moc postupně rostla a právě tito mezinárodní bankéři stojí za mnohými důležitými událostmi moderních dějin. Mezinárodní bankéře je možné označit za jednu z elitních společností, jelikož veřejnost o jejich moci a praktikách nevěděla a zpoza opony dokázali ovlivňovat politiku.

3.1 Rothschildové

Prvním a pravděpodobně nejvýznamnějším klanem mezinárodních bankéřů je rodina Rothschildů, jejichž dynastii započal syn zlatníka Mayer Amschel Bauer v roce 1744 ve Frankfurtu. Pro pochopení moci jedné z nejmocnějších bankéřských rodin je potřeba se blíže zaměřit na způsob, kterým se dostali k moci.

Jako velmi mladý začínal Mayer svou kariéru v hannoverské bance Oppenheim, kde byl nadmíru úspěšný a stal se společníkem. Rothschildova moc začala nejvíce růst, když si osvojil bankovníctví částečných rezerv, které bankám umožňuje půjčovat určitý podíl ze získaných peněžních vkladů klientů. Tímto způsobem jsou bankami doslova vytvářeny nové peníze. Tento systém tvorby funguje pomocí tzv. multiplikace². V té době byl již tento systém půjčování nekrytých peněz rozšířen mezi více bankéři, avšak Rothschild konkurenci výrazně předčil, jednak díky jeho podnikatelskému postřehu a jednak díky schopnostem jeho pěti synů, z nichž později každý ovládal strategickou banku v jednom z významných evropských států. Když synové dozráli a když je otec naučil kouzlu přeměňování dluhu na peníze, začala se moc rodu rozšiřovat nejen v rámci Evropy, ale i do velké části celého civilizovaného světa (GRIFFIN, 1998).

Rothschildova pověst začala být více známa a jeho vliv rostl, když se díky známostem dostal k hesensko-kasselskému princovi Williamovi IX, s nímž začal obchodovat a stal jeho dvorním agentem a díky Williamovým příbuzenským vztahům s královskými rody v Anglii, Dánsku a Švédsku se začínal dostávat do povědomí. Rothschild postupem času přišel na to, že půjčování peněz vládám a panovníkům je mnohem výnosnější než půjčování lidu – půjčené částky jsou daleko větší a jsou zabezpečeny národními daněmi (HITCHCOCK, 2007). A jak tvrdí Morris: „*Poté, co měl Rothschild úspěch jako finanční poradce a finančník hesenského prince, vystoupal rychle až k postu poradce a soukromého bankéře evropských králů i rakouského císařského dvora.*“ (MORRIS, 2012, s. 204).

² Jedná se o proces, kdy banka tvoří nové peníze z jednou již zapůjčených peněz. Je to mnohostupňový postup, kdy je během každého stupně část peněz půjčena a část uložena ve formě rezerv. Kolik peněz banka může půjčit a kolik musí držet jako rezervy, stanovuje centrální banka prostřednictvím povinných minimálních rezerv (PMR). Pro zjednodušení, řekněme, že PMR jsou 10%, to znamená, že když si vkladatel vloží peníze na účet v bance, banka může 90 % vkladu půjčit jiným klientům banky a jen 10 % udržuje ve formě rezerv. Například, Adam se rozhodne uložit na svůj účet v bance 1000 Kč, banka uloží 100 Kč jako rezervu a zbylých 900 Kč půjčí Barboře. Barbořa si za půjčené peníze koupí kolo od Cyrila, který si obdržených 900 Kč uloží na svůj bankovní účet. Banka zopakuje proces a z 900 Kč uloží 90 Kč jako rezervu a 810 Kč opět půjčí. Tento proces pokračuje dál a dál, na konci z původních 1000 Kč vznikne 10 000 Kč, 1000 Kč (10 %) má banka odloženo ve formě rezerv, zbylých 9000 Kč je nově vytvořeno a dáno do oběhu. Původních 1000 Kč bylo multiplikováno desetinasobně na 10 000 Kč. I když reálně existuje jen 1000 Kč, které si na začátku Adam vložil na účet, v oběhu koluje nových vytvořených 9000 Kč. Výše PMR jsou různé, v Evropě se výše PMR pohybuje kolem 2 %, to znamená, že banka může z vložených 1000 Kč půjčit 980 a pouze 20 Kč uložit do rezerv. Takže 1000 Kč je multiplikováno padesátinasobně na 50 000 Kč, z nichž 1000 Kč tvoří rezervu a 49 000 jsou nově vytvořené peníze, které jsou půjčeny lidem, ti na tuto půjčku (z peněz vytvořených z ničeho) musí vydělat a vrátit jí s úroky. (MANKIW, 2012).

Podle Hitchcocka v roce 1770 pověřil Rothschild Adama Weishaupta založením a rozvojem tajné společnosti **Ilumináti**, která byla založena 1. 5. 1776. Jistě přínosné bylo napojení bankéřů na hesenského prince a s tím související růst vlivu bankéřů, avšak v případě rozhodnutí monarchií nebo církve k intervenci proti nim by tomu bankéři jen stěží mohli čelit (HITCHCOCK, 2007). Moc bankéřů poskytujících úročené půjčky sice rostla a jejich politický vliv byl patrný, avšak v absolutistickém státu vládne tvrdou rukou monarcha, se kterým musí bankéř jednat opatrně (KOMRSKA, 2012). Bankéři měli zájem na liberalizaci a vzniku svobodnějšího systému, který by pro ně nebyl tak velkým ohrožením. Za tímto účelem měla být založena společnost Ilumináti. Pro získání vlivů na patřičných místech např. ve vládách využívali korupce, čímž si na svou stranu získali mnoho politiků. V rámci Osvícenství šířili myšlenky humanismu na univerzitách, usilovali o snižování utlačovatelské moci církve a monarchie a získávali si studenty, z nichž se ti nejlepší uplatnili jako jejich agenti poradci ve vládách. Weishauptovi se v Evropě podařilo získat kolem 2000 následovníků, ke kterým patřila inteligence z řad spisovatelů, vědců, finančníků a průmyslníků (HITCHCOCK, 2007).

Své bohatství Rothschildové dále rozšiřovali během neustálé pokračujících evropských válek. V době kdy lidé měli všeho nedostatek a mnoho obyčejných komodit bylo velmi vzácných, Rothschildové pašovali vzácné zboží přes bitevní fronty. Od té doby, kdy financovali obě strany konfliktu a měli v Evropě velký vliv, byl tento druh obchodu jednoduchý. Pouhé znázornění jejich symbolu – červeného štítu – na kočáře nebo na vlajce lodi stačilo k zajištění bezpeční nákladu i kurýra pro chráněný přejezd v jakémkoliv směru přes válkou zmítanou oblast a mohli také volně projíždět přes hranice většiny evropských zemí. Přeshraniční imunita jim zajistila obrovské zisky z tohoto černého trhu, kde obchodovali mj. s kávou, bavlnou, cukrem, tabákem (GRIFFIN, 1998).

V roce 1810 po smrti bankéřů F. Baringa a A. Goldsmida, se první syn Mayera Amschela Rothschilda – Nathan Mayer Rothschild stává hlavním bankéřem v Anglii. A ještě v tomto roce zakládá banku druhý syn – Salomon Mayer Rothschild ve Vídni. Těmito kroky začíná rodinná dynastie ještě více upevňovat moc v Evropě (HITCHCOCK, 2007).

3. 2 Financování obou stran konfliktu

Financování obou stran během válečného konfliktu bylo pro bankéře běžné. Jak popisuje James, nic nehromadí dluh tak dobře jako válka, stát je schopen půjčit si jakoukoliv částku, aby nakonec dosáhl vítězství. Pokud tedy prohrávající strana je schopna bojovat do poslední kapky krve v naději, že zázračně zvítězí, vyhrávající strana bude rovněž neustále používat více zdrojů, více půjčovat, bankéři budou vytvářet více peněz a jejich moc bude stoupat strmě vzhůru. Ohromující také je, že tyto půjčky jsou často realizovány pod podmínkou, že vítěz na sebe převezme dluh poražené strany a musí jej splatit (JAMES, 2003). Griffin ve své knize popisuje pojem – Rothschildova rovnice, kde shrnuje jednání bankéřů do vzorce obsahujícího několik bodů, které jsou

potřeba provést, aby mohlo dojít k válce na dluh a růstu zisků bankéřů³. Nutno dodat, že se tato rovnice netýká pouze Rothschildů, vystihuje jednání všech mezinárodních bankéřských klanů a rodin, kterých napříč dějinami působilo a stále působí několik. Mezi nejvýznamnější bankéřské rody patří Morganové, Schiffové, Warburgové, Rockefellerové a další. Potomci těchto bankéřských rodin mezi sebou navzájem uzavírali sňatky a své rodiny tak provázali.

Snahy bankéřů o trvalý konflikt je snadné vypočítat při zaměření se na děj po založení Bank of England v roce 1694. Od té doby do bitvy u Waretloo lze napočítat sedm válek, např.: Válka o španělské dědictví (1701–1714), Války o rakouské dědictví (1744–1748), Napoleonské války (1803–1815) aj. Jak toho mohli dosáhnout? Jak to, že se jim lidé nestavěli na odpor a nedocházelo k povstání lidu? Klíčem k úspěchu je utajení a o to mezinárodní bankéři od začátku usilovali a také se jim to dařilo dokonale. Prostřednictvím bankovníctví ovlivňovali vlády a události ve svůj prospěch a to hlavně díky tomu, že zůstávali skryti za oponou. Když mělo jejich počínání negativní dopady na veřejnost, byli schopni vyhnout se hněvu společnosti díky tomu, že lidé protestovali proti politikům, kteří byli často spolkem bankéřů ovlivňováni (GRIFFIN, 1998).

3. 3 Napoleon a Waterloo

S nástupem Napoleona k moci začal plán bankéřů klopýtat. Jejich snahy o liberalizaci systému a odebrání absolutní moci z rukou monarchů byly v ohrožení. Napoleon se totiž snažil povznést Francii ze zmatku, který po revoluci zemi ovládal a hlavně chtěl svou zemi uvolnit od stěžejního problému – dluhu. Na toto téma prohlásil: „*Peníze nemají svou vlast. Finančníci nejsou žádní patrioti, chybí jim zdvořilost a snaží se jedině o zisk.*“. Dle mnoha autorů bankéři nemají svou zem, která by byla jejich domovinou, působí mezinárodně s cílem globalizovat a krok po kroku zavést jednu světovou vládu. Napoleon se snažil zavést právo a pořádek a postavil se mezinárodním bankéřům založením nezávislé národní francouzské banky (v roce 1800), do jejíhož čela se sám postavil (MORRIS, 2012, s. 207). Jeho největším úsilím bylo oproštění jeho země a lidu od dluhu a kontroly mezinárodních bankéřů (GRIFFIN, 1998). Výstižné je toto Bonapartovo prohlášení: „*Když je vláda závislá na penězích bankéřů, jsou to oni, ne představitelé vlády, kdo kontroluje situaci v zemi. Ruka, která dává má větší moc než ruka, která bere.*“ (WILSON, 1934, s. 33).

Po dlouhých Napoleonských válkách se situace začala schylovat k velkolepému finále – bitvě u Waterloo. Konečný výsledek bitvy u Waterloo mezi vojsky Wellingtona a Napoleona byl pro ekonomiku i politiku Evropy rozhodující (HITCHCOCK, 2007). Navíc, jak už bylo popsáno výše, měli Rothschildové velmi dobře rozvinutou privátní

³ Nejříve je potřeba ujistit se, že vláda bude rozšiřovat svůj dluh účastí v další válce nebo alespoň vytvořením hrozby války, v této situaci jsou úvěry nejvíce žádoucí. Pro zapojení země do války je nutné mít nepřítel se srovnatelnou armádou. Pokud nepřítel existuje, ale nemá potřebnou vojenskou sílu, je třeba ho finančně zásobovat, aby byl schopen válečnou mašinérii vybudovat. Pokud nepřítel neexistuje vůbec, je třeba od základu vytvořit nepřátelský režim a financovat ho. V případě, že vláda nechce financovat válku zadlužováním se u bankéřů, je nutné podporovat opozici, která takto jednat bude nebo vyvolat revoluci, prostřednictvím které bude tato opozice dosazena k moci (při těchto snahách je často nutné provést atentát na dosavadního představitele moci). Mimoto nemůže být žádné zemi dovoleno, aby byla vojensky silnější než jiná. Být v neustálé válce nebo hrozbě války je tím nejlepším pro zadlužování, mír by totiž vedl k redukci dluhu. Pro dosažení této rovnováhy sil je třeba financovat obě strany. A pokud některá strana nehraje podle těchto pravidel (jde proti zájmům bankéřů) musí být zničena (viz dále Napoleon). „*Zatímco musíme vždy proklamat ctnost míru, nevyzloveným cílem je trvalá válka.*“ (GRIFFIN, 1998, s. 230). Tento scénář udržování společnosti v neustálé válce nápadně připomíná dnešní svět.

sít soukromých kurýrů, kteří takto přepravovali i důležité informace. V té době ještě nebyl vynalezen telefon ani rádio a důležité informace (např. výsledky válek) byly stále ještě přenášeny kurýry. Proto se na londýnské burze očekávalo, že Nathan Rothschild bude, hned po utišení bitevních paleb, jako první vědět jméno vítěze. A taky, že ano. Díky jeho rychlým agentům tuto informaci obdržel s dvaceti čtyř hodinovým předstihem. Nathan se tedy s touto cennou informací v mysli vydal na burzu (GRIFFIN, 1998). Na burze „*zaujal stejné místo jako obvykle. Protože se o jeho zaangażovanosti v této válce všeobecně vědělo, stejně jako o jeho zvědech i agentech, všichni očekávali, že se od něho dozvědí, zda válka skončila a kdo vyhrál. Ale Rothschild mlčel. Se sklíčeným výrazem prodal anglické státní dluhopisy a předstíral tak, že Anglie válku prohrála. Fáma se šířila rychlostí blesku: ‚Rothschild prodává... Wellington prohrál u Waterloo!‘. Většina akcionářů ze strachu, že by mohli o všechno přijít, propadla panice a prodávala své státní dluhopisy, protože kdyby Anglie skutečně prohrála, ztratily by hodnotu. Po několika hodinách spadla jejich hodnota o 95 %. Asi tucet Rothschildových agentů pak skoupil veškeré státní dluhopisy doslova za hubičku. O pár hodin později se vše oficiálně potvrdilo: Anglie vyhrála – s ní i Rothschildové.*“ (MORRIS, 2012, s. 209). Když se pravdivá informace rozšířila (že ve skutečnosti zvítězila Anglie), hodnota dluhopisů šla opět vzhůru a vyšplhala se na hodnotu dokonce vyšší, než jaká byla před začátkem války. Tímto obchodem svůj majetek zhruba dvacetkrát znásobil. Navíc vlastnictví těchto dluhopisů dalo do rukou Rothschildů kontrolu nad anglickou ekonomikou a přinutilo Brity k sestavení nové Bank of England pod kontrolou N. Rothschilda.

Po bitvě u Waterloo, ještě v roce 1815, Nathan přednesl svůj slavný výrok: „*Nestarám se o to, která loutka je dosazena na anglický trůn, aby vládla říši, nad níž slunce nikdy nezapadá. Muž, který řídí oběh peněz v Británii, řídí celé britské impérium, a oběh těchto peněz řídím já.*“ (KLÍMA, 2011). Jeho starší bratr, prvorozený syn zakladatele dynastie, Amschel Mayer Rothschild prohlásil podobně: „*Dovolte mi vydávat a kontrolovat peníze národa a nebudu se muset starat o to, kdo tvoří jeho zákony.*“ (NAXERA, 2007). Benjamin Disraeli, britský premiér, který Rothschildy obdivoval, o jednom z nich napsal: „*Byl pánem a vládcem peněžního trhu světa a samozřejmě i vládcem prakticky všeho ostatního. Držel doslova příjmy jižní Itálie v zástavě a panovníci i ministři všech zemí se ucházeli o jeho rady a byli vedeni jeho návrhy.*“ (DISRAELI, 2007, s. 156). I když byla moc Rothschildů nepředstavitelná a jejich vliv v dějinách obrovský, dá se očekávat, že existují větší autority a tento klan nebyl postaven v hierarchii moci nejvýše. Dle Griffina nebyli Rothschildové nevyhnutelně morálně zlí, ve svých myšlenkových pochodech totiž rozhodovali ne podle obecného dobra či zla, ale podle zisku a ztráty. Nezajímali se o utrpení lidí ani jejich štěstí, byli bez citů, v jejich myslích byl jen zisk. Vystihuje to Rothschildův výrok: „*Když jsou ulice Paříže zaplaveny krví, já kupuji*“ (GRIFFIN, 1998, s. 228).

4 USA: snahy o zavedení soukromé centrální banky

Nekryté peníze půjčované na úrok jsou hlavním prostředkem bankéřů k zisku moci. V americké ústavě je psáno, že vláda má pravomoc pouze razit mince a regulovat jejich hodnotu. Vláda tedy měla na jakékoli úrovni jednoznačně zakázáno emitovat nekryté peníze. Mezinárodní bankéři si tradičně s tímto zákonem dokázali poradit. Zákaz se totiž výslovně nevztahoval na jednotlivce nebo soukromé instituce (např. banky), ty tedy mohly tisknout nekryté peníze, s tím, že veřejnost bezcenné papírky musela přijmout jako peníze a vložit do nich svou důvěru (GRIFFIN, 1998). Nutno dodat, že papírové peníze nejsou samy o sobě problémem. Pokud je jejich množství v oběhu regulováno v poměru k populačnímu růstu a ve správném poměru k požadavkům obchodu a průmyslu můžou v ekonomice fungovat. Problémem je hlavně to, že soukromá centrální banka papírové peníze vytváří a půjčuje je vládě na úrok. A právě tento proces půjčování národní měny zatížené úrokem vládě se mezinárodní bankéři snažili nastolit v USA, zatímco ve většině Evropy tento systém fungoval.

4. 1 Bank of the United States

Jak je popsáno výše, ústavou měla vláda sice zakázáno papírové peníze tisknout, ale neexistoval zákaz pro půjčování si těchto peněz. Primárně pro tento účel byla vytvořena centrální banka pojmenovaná – Bank of the United States. Banka pracovala po vzoru Bank of England, úvěry mnohonásobně převyšovaly skutečné vklady, vytvářely se tedy nekryté, dluhem zatížené peníze a byly předány lidem jako měna. (GRIFFIN, 1998). Postupně došlo k vzniku dvou táborů – odpůrců a stoupců nekrytých peněz včetně soukromého centrálního bankovníctví. Stoupenci v čele s A. Hamiltonem a odpůrci v čele s T. Jeffersonem, který chtěl centrální banku ve veřejném vlastnictví, aby měna USA nebyla nikým ovládaná (DRAUGHON, 2006, s. 75). Hamiltonův postoj převládl, banka v roce 1791 oficiálně vznikla s dvacetiletým povolením a byla většinově privátní, toto období přineslo pokles hodnoty dolaru a velkou inflaci (GRIFFIN, 1998). O 20 let později, kdy se ukázal negativní vliv banky na ekonomiku, zvítězili Jeffersonovi příznivci a nedošlo k obnovení licence pro banku. Prezident T. Jefferson, který se postavil proti bankéřům, prohlásil: *„Pokud americký lid někdy dovolí bankám kontrolovat vydávání jejich národní měny pomocí inflace a deflace, pak banky a korporace, které kolem nich vyrostou, připraví lid o všechn jeho majetek a jejich děti se probudí jako bezdomovci na kontinentě, jež dobyli jejich otcové.“* Po zlikvidování banky se ukázalo, téměř 75 procent akcií banky bylo vlastněno soukromými evropskými investory. Ještě před tím, než v parlamentu došlo k hlasování obnovení licence, Nathan Rothschild v této souvislosti prohlásil: *„Bud’ bude licence banky obnovena, nebo se Spojené Státy ocitnou v katastrofální válce.“* (BROWN, 2008, s. 76-77). A po zamítnutí nové licence pro banku Nathan pokračoval: *„Je třeba dát těmto opovázlivým Američanům lekci. A přivést je zpět do koloniálního režimu.“* (KLING, 2009, s. 190).

4. 2 The Second Bank of the United States

Hned na to v roce 1812 vypukla Britsko-americká válka. Cílem války, v níž položily své životy tisíce britských a amerických mužů, mělo být prostřednictvím obrovského nárůstu dluhu přimět USA k obnovení licence centrální banky, která měla zemi pomoci opět se postavit (což byla pouze záminka k dalšímu růstu dluhu). Ve válce získal popularitu generál Andrew Jackson, známý podobnými postoji jako Jefferson. Po válce v roce 1816 došlo k obnovení 20 leté licence (do r. 1836) pro centrální banku a založení The Second Bank of the United States, schválenou prezidentem Jamesem Madisonem. Tento akt opět posunul moc vytváření národní měny do privátních rukou, následovala krize, bankroty a nezaměstnanost (BROWN, 2008). Banka byla podobná jako ta předchozí, ovšem organizace napříč zemí byla propracovanější a dopady jejího jednání se poprvé odrážely ve všech regionech USA.

Kolem roku 1820 se veřejnost začala opět domáhat zdravých peněz (krytých) a v tomto roce byla také založena Demokratická strana, vedená Andrew Jacksonem, jejíž hlavním bodem bylo zrušení soukromé centrální banky. Jackson byl v roce 1824 zvolen americkým prezidentem a započal svůj boj proti bankéřům. Na konci prezidentova období (1832), 4 roky před vypršením licence, stoupenci banky žádali vládu o znovuoobnovení licence, doufaje, že Jackson před blížícími se volbami nebude nějakým ukvapeným jednáním riskovat svoje znovuzvolení. Žádost byla vládou schválena, načež rozduřený prezident na účet bankéřů prohlásil: „*Jste doupě zmijí. Hodlám vás vypudit a s pomocí Všemohoucího Boha, vás taky vypudím.*“. Jackson se tedy této výzvě postavil čelem, stál si za svým a zákon vetoval (GRIFFIN, 1998, s. 355). Podle Browna, Jackson přísahal, že bude s tímto monstrem bojovat až do konce, buď ho zahubí, nebo zemře sám. Věděl, že uspěl, ale věděl i to, že to byl pouze začátek. „*Netvor zkázy je prozatím pouze omráčený, nikoliv mrtvý.*“ prohlásil. Po dlouhých bojích proti bance prezident nakonec dokázal něco, co se před ním ani po něm do dnešních dnů nikomu nepodařilo, v roce 1835 splatil poslední zbytky národního dluhu a dokonce nahromadil nadbytek. O rok později licence banky vypršela, její ředitel byl obviněn za zradu a uvězněn.

Andrew Jackson, druhý prezident po T. Jeffersonovi, který se postavil moci bankéřů a jejich snahám ovládnout ekonomiku USA prostřednictvím nekrytých úeněz a dluhu, dokázal banku porazit. Byl na něj spáchán atentát, obě vrahovy kulky našťestí minuly (BROWN, 2008, s. 81). Když zemřel (1845) byl do jeho hrobky, tak jak si přál, vytesán nápis: „I killed the bank“ [zabil jsem tu banku] (HITCHCOCK, 2007). Jiní prezidenti, kteří se takto rovněž postavili za svou zemi a lid, takové štěstí minutí neměli. Jedná se např. o Abrahama Lincolna (BROWN, 2008). Bankéři se již v roce 1841 pokoušeli dalším pokusem protlačit kongresem obnovení licence pro jejich centrální banku, desátý prezident USA John Tyler zákon vetoval, načež obdržel tisíce výhružných dopisů, které mu hrozily smrtí. To je dalším příkladem taktiky finančních elit ve stylu – účel svěť prostředky (HITCHCOCK, 2007). Tyto praktiky jsou velmi podobné těm, které popisuje J. Perkins (viz kap. 5. 4), kdy jsou při použití ekonomických „hit manů“ nebo

šakalů svrhovány režimy. I když se pohybujeme v jiném století, je patrné, že se praktiky elit v čase významně nemění.

4. 3 Občanská válka a Lincoln

Patrné napětí mezi severem a jihem USA způsobené mj. otázkou otroctví postupně rostlo. Kromě toho historie ukázala, že USA jako jeden celek dokážou moci mezinárodních bankéřů vzdorovat, síla USA spočívala v jejich jednotnosti, rozdělením by mohlo dojít k snadnějšímu průniku moci bankéřů a zavedení centrální banky. Když v roce 1860 začala vznikat Konfederace (11 jižních států oddělených od USA), nebyla to pouze ona, kdo usiloval o oddělení. O totéž usilovali mocní mezinárodní bankéři působící za oponou, jak potvrdil ve svém proslovu německý kancléř Otto Von Bismarck: „*Vím jistě, že o rozdělení USA do dvou federací stejné síly bylo rozhodnuto dlouho před vypuknutím Americké občanské války – mocnými finančními silami Evropy. Tito bankéři měli obavy, že v případě zachování jednotnosti by USA dosáhly ekonomické a finanční nezávislosti. Spatřili příležitost ohromné kořisti, pokud by se jim podařilo nahrazení jedné silné soběstačné republiky dvěma slabými demokraciemi zatíženými dluhy vůči těmto finančníkům. Proto sem vyslali své agenty, aby využili otázku otroctví a vrazili klín mezi tyto dvě strany.*“ (BROWN, 2008, s. 91). A tak byl evropskými mocnostmi, ve kterých již mezinárodní bankéři měli velkou ekonomickou a finanční moc, rozdmýcháván nadcházející konflikt, jež měl vést k rozdělení USA (RIVERA, 2010). V roce 1861 se rozhořela občanská válka a v tomtéž roce byl Abraham Lincoln zvolen prezidentem Unie (severu). Válku nakonec vyhrála Unie, nedošlo tedy k rozdělení USA. Lincoln po válce kladl důraz na to, aby právo na emisi peněz měla pouze vláda a aby vydávání peněz nebylo zatíženo úrokem. Tato opatření byla výhodná pro lid, ovšem nikoliv pro bankéře. Toto dění vystihuje další výrok O. V. Bismarcka: „*Vláda a národ unikli spiknutí zahraničních finančníků. Ti okamžitě pochopili, že USA mohou uniknout jejich sevření. Proto také zemřel Abraham Lincoln.*“ (BROWN, 2008, s. 93). Lincoln navíc před jeho zavražděním v r. 1865 prohlásil: „*Mám dva velké nepřátele, jižní armádu přede mnou a finančníky v pozadí. Z těchto dvou je mým největším nepřítelem ten v pozadí.*“ (HITCHCOCK, 2007, s. 33). Kanadský politik Gerry McGeer v roce 1934 získal přístup k tajným záznamům a v deníku The Vancouver Sun bylo zveřejněno jeho prohlášení: „*Abraham Lincoln, zemřelý osvoboditel otroků, byl zavražděn skrze machinace skupiny reprezentující mezinárodní bankéře, kteří se obávali finančních ambicí prezidenta USA.*“ (KIRCHUBEL, 2009, s. 62). „*Lincolnův princip peněz vydávaných veřejným a nikoli soukromým subjektem, který by si za něj účtoval úrok, vydržel až do osudného dne 23. prosince roku 1913.*“ (MAKOVIČKA, 2009).

4. 4 Proces založení Federálního rezervního systému (FED)

Na začátku 20. století při snahách o zavedení centrální banky hráli hlavní roli především mocní bankéři USA, kteří byli ve velkém podporováni mezinárodními bankéři Evropy, především Bank of England a klanem Rothschildů. Na již blížícím se

založení FEDu se nejvíce podílely jména jako Schiff, Morgan, Rockefeller, Warburg (RIVERA, 2010). O vlivech Rothschildů na tyto bankéře a o propojení amerických bankéřů svědčí např. článek časopisu Truth z prosince 1912: „*Pan Schiff je hlavou velkého soukromého bankovního domu Kuhn, Loeb & Company, který reprezentuje zájmy Rothschildů na této straně Atlantiku. Je popisován jako finanční stratég a léta je finančním ministrem velké mocnosti známé jako Standard Oil.*“. Standard Oil byla největší ropná společnost založena a vlastněná Rockefellerem, odtud zmíněné propojení (HAYS, 2013, s. 115). V roce 1907 Jacob Schiff prohlásil: „*Pokud se nám nepodaří zavést centrální banku s dostatečnou kontrolou kreditních zdrojů, tato země zažije nejtěžší a dalekosáhlou finanční paniku v historii.*“ (RIVERA, 2010, s. 61).

Dle Browna došlo ještě v roce 1907 prostřednictvím nejmocnějšího bankéře USA J. P. Morgana k uměle vyvolané krizi, která měla být posledním důležitým krokem k přesvědčení národa o nezbytnosti založení centrální banky (BROWN, 2008). Mnoho lidí ztratilo své úspory. Banky, z nichž mnohé zkrachovaly, čelily katastrofě, snažily se stahovat dosavadní úvěry, a jelikož lidé neměli z čeho splácet, přicházeli o své domy a majetek (MORRIS, 2012). Vláda USA nařídila vyšetřování krize, které vedl senátor Nelson Aldrich. Aldrich, který s bankéři úzce spolupracoval, místo odhalení příčin krize přišel s návrhem založení centrální banky, jež měla podobným depresím zabraňovat. Opozice ovšem stále vzdorovala s argumenty, že americké bankovky musí být pod záštitou státní pokladny, tisknuté a zaručené vládou a prezidentem. Z toho důvodu následovalo Aldrichem organizované tajné setkání na Jekyll Islandu, kde byl sepsán tzv. Federal Reserve Act (FRA), zákon, který umožnil vzniknout centrální bance USA – Federálnímu rezervnímu systému (FED), tento zákon nebyl sepsán členy vlády, ale soukromými bankéři v utajení (BROWN, 2008). Setkání později jeden z účastníků – Frank A. Vanderlip – potvrdil slovy: „*K objevení, jak jsme věděli, prostě nesmělo dojít, jinak by bylo ztraceno všechno naše úsilí a čas. Pokud by bylo veřejnosti odhaleno, že došlo k setkání naší speciální skupiny a sepsání bankovního zákona, tento zákon by v žádném případě Kongresem neprošel.*“. Další zúčastněný Paul Warburg z bankéřské rodiny Warburgů, jenž měl velmi dobré vztahy s Rothschildy, prohlásil: „*Budeme mít světovou vládu, ať chceme, nebo ne. Jediná otázka zní: dosáhneme jí dobytelskými výpady, nebo na základě dohody?*“ (MORRIS, 2012, s. 117). Plukovník Ely Garrison, který byl finančním poradcem prezidentů T. Roosevelta a Wilsona ve své knize napsal: „*Pan Warburg je mužem, který zavedl Federal Reserve Act... Ovšem strůjcem těchto plánů byl Alfred Rothschild z Londýna.*“ (RIVERA, 2010, s. 61).

Stávající prezident H. W. Taft, který např. bojoval proti Morganovým monopolistickým snahám, by jejich zákon vetoval. Bankéři tedy čekali do nových voleb v roce 1913, ve velkém začali podporovat a financovat kampaň Woodrowa Wilsona a tento muž stal prezidentem. Jako protislužbu Wilson slíbil, že FRA podepíše. Poradce, pravá ruka prezidenta Wilsona a prostředník moci bankéřů Edward M. House, o němž Wilson prohlásil, že je jeho druhým já, za vznik centrální banky oprávněnou vydávat americkou měnu také silně loboval. Po zvolení vhodného prezidenta bylo třeba ještě vyčkat na nejvhodnější okamžik pro zavedení zákona. Tímto okamžikem se stal 23. prosinec 1913, kdy již mnoho členů Kongresu odjelo na vánoce. Právě v té době byl

zákon o centrální bance schválen a vzápětí podepsán prezidentem Wilsonem. Tehdy se zrodila americká centrální banka zvaná Federální Rezervní Systém⁴ (RIVERA, 2010).

I když bylo veřejnosti sděleno, že FED bude ekonomickým stabilizátorem a že ekonomickým krizím a inflaci půjde nyní předcházet, později se ukázalo, že pravda byla úplně jiná. V USA již sice centrální banka vznikla, ovšem v ekonomice bylo stále mnoho menších bank, které nebyly součástí Federálního Rezervního Systému. Mezi lety 1921 – 1929 došlo prostřednictvím FEDu k obrovskému navýšení peněz v oběhu, byly poskytovány levné úvěry a na burzách se spekovalo ve velkém. V roce 1929 bylo FEDem množství peněz v oběhu prudce sníženo a banky, které měly u FEDu půjčené peníze, musely také vypovídat existující půjčky lidem. Nastala finanční panika a runy na banky, bankroty podniků, nepokoje, lidé chtěli zachránit své úspory a snažili se vybrat své peníze. Po těchto událostech zbankrotovalo kolem 16 tisíc bank, díky čemuž došlo k upevnění monopolu skupiny mezinárodních bankéřů. Je zajímavé, že velcí bankéři včetně Johna D. Rockefellera stáhli své peníze z trhu cenných papírů těsně před krachem na burze a buď si ponechali hotovost, nebo investovali do zlata či stříbra. Po krachu ceny akcií firem padly velmi nízko, bankéři firmy skupovali za zlomek jejich ceny před krizí (BAYER, 2010). Mezi lety 1929 – 1933 trvala největší hospodářská krize 20. století. FED, jehož založení mělo zemi před takovými krizemi ochránit, situaci nastalou v roce 1929 vůbec nepomohl, ba naopak v následujících letech stáhl z oběhu ještě více peněz. Byla prováděna úsporná opatření, utahování opasků lidu a nejen populaci USA pohltila neskutečná bída, zatím co ti nejbohatší se stali ještě bohatšími. Nositel Nobelovy ceny Milton Friedman prohlásil: „*Velkou hospodářskou krizi zapříčinil rozhodně FED prostřednictvím stažení z oběhu jedné třetiny peněz mezi lety 1929 a 1933.*“. Člen kongresu USA Louis McFadden o kolapsu deklaroval: „*Ke krizi nedošlo náhodně. Byla to pečlivě vykonstruovaná událost. Mezinárodní bankéři se snažili do společnosti vnést zoufalství, aby se mohli stát vládci nás všech.*“. McFadden, který vedl žalobu proti FEDu za podvod, spiknutí a zradu, dvakrát přežil pokus o vraždu (BROWN, 2008, s. 146).

Když si prezident Wilson zpětně uvědomil své jednání několik let po jeho schválení FRA, po němž následovalo založení FEDu, řekl: „*Jsem nejnešťastnější člověk. Nevědomě jsem zruinoval svou zem. Náš velký průmyslový národ je ovládán jejich systémem úvěru. Tudiž růst národa a všechny naše aktivity jsou v rukou několika málo mužů. Stali jsme se nejhůře vládnoucí, nejkontrolovanější a nejovládanější vládou civilizovaného světa. Nejsme již vládou svobodného rozhodování a hlasu většiny, ale vládou názoru a nátlaku hrstky dominantních lidí.*“ (HAYS, 2013, s. 159). Zajímavé je také prohlášení newyorského starosty Johna F. Hylana o tajné vládě z roku 1922: „*Skutečnou hrozbou pro naši republiku je neviditelná vláda, která jako obrovská chobotnice roztahuje svá slizká chapadla po našem městě, státě i celé zemi. Její hlavu tvoří malá skupina bankovních domů, obecně zvaných mezinárodní bankéři. Tato malá skupinka mocných mezinárodních bankéřů fakticky řídí naši vládu pro své vlastní sobecké cíle.*“ (ESTULIN, 2012, s. 106).

⁴ Když zákon prošel, kongresman Lindbergh prohlásil: „*Tento akt zakládá největší trust na světě. Když bude prezidentem podepsán, neviditelná vláda peněžní moci bude legalizována. Tímto bankovním a měnovým zákonem je připravován nejhorší legislativní zločin věků. Od této chvíle budou krize vědecky vytvářeny.*“ (HAYS, 2013, s. 159).

5 Elitní spolky 20. století

Popis dějin bankovníctví a moci bankéřů rozprostírající se po celém světě byl pro vznik následující kapitoly o elitních společnostech nutný, jelikož tyto společnosti vzniklé ve 20. století na popisované události navazují. Ačkoliv nejsou v pyramidě moci postaveny nejvýše, jejich spletitá síť se snaží postupovat směrem k Novému světovému řádu (z ang. new world order, NWO) s jednou světovou měnou, bankou, v čele s jednou světovou vládou. Bez předchozího dějinného popisu by se dalo pochopit funkce a pozice tajných spolků 20. století jen stěží.

5. 1 Rada pro mezinárodní vztahy (CFR, Council on Foreign Relations)

Edward M. House, jež byl zmíněn již výše v souvislosti s vlivem na prezidenta Wilsona a lobbováním za vznik FEDu, hrál při založení Rady pro mezinárodní vztahy (CFR) důležitou roli. Když se Wilsonovo prezidentské období chýlilo ke konci, House a další stoupenci této myšlenky založili v roce 1921 CFR. Zajímavý je také dopis prezidenta Franklin D. Roosevelta poslaný E. M. Houseovi, v němž Roosevelt napsal: „*Skutečná pravda toho všeho je, jak Vy i já víme, že finanční elementy ve velkých centrech vlastní vládu od dnů Andrew Jacksona.*“ (BROWN, 2008, s. 12)

Od začátku bylo cílem této skupiny, který je obdobný u většiny elitních spolků, zformování celosvětové vlády založené na centralizovaném finančním systému (GRIFFIN, 1998). V současnosti CFR propaguje myšlenky globálního vládnutí a snaží se je implementovat.

5. 1. 1 Členové a vliv spolku na média

CFR zvaná také Rockefellerovo ministerstvo pro zahraniční záležitosti je jednou z nejvlivnějších organizací v USA, díky široké základně vlivných a vysoce postavených členů (kolem 4700) má pevné vazby na vládu a byla od začátku financována mj. Rockefellerovou a Carnegieho nadací (ESTULIN, 2012). Po roce 1921 z této skupiny pocházelo mnoho členů vlády a téměř všichni prezidenti USA. Mezi členy skupiny patří představitelé vlády, velvyslanci, představitelé FEDu, velkých univerzit, ředitelé největších bank a investičních domů, šéfové hlavních médií – novin, zpravodajských agentur, televizí. Podle Griffina lze tuto organizaci bez přehánění popsat jako skrytou vládu USA (GRIFFIN, 1998). Zakladatel CNN Ted Turner o této organizaci s velkým vlivem na zahraniční politiku USA uvedl: „*Jsou to lidé, z nichž jde vážně strach. Lusknutím prstu dokážou kohokoliv zlikvidovat.*“ (SZÁNTÓ, 2009).

I když CFR není oficiálně tajnou organizací, od svého založení do sedmdesátých let se informace o ní téměř vůbec v médiích neobjevovaly. Jak to, že se zprávy a informace o organizaci, jež měla a má velký vliv na vládu USA a mnoho členů vlády jsou její členové, nedostávaly k veřejnosti a nebyly zmiňovány v médiích? Jednoduše proto, že

členy CFR jsou čelní reprezentanti a šéfové zpravodajských organizací jako Washington Post, Wall Street Journal, NBC, FOX, New York Times, CBS, Time, ABC, Fortune atd. I když se v současné době informace o organizaci dostávají na povrch, o této vlivné organizaci má ponětí pouze jeden z 5000 Američanů. David Rockefeller, 98 letý čestný předseda CFR, člen Bilderbergu a zakladatel Trilaterální Komise (viz níže), v roce 1991 prohlásil: „*Jsmo vděční Washington Post, New York Times, časopisu Time a všem velkým periodikům, jejichž ředitelé se účastnili našich jednání a dodržovali sliby mlčenlivosti po téměř čtyřicet let.*“ a pokračoval následujícím: „*Nebyli bychom schopni rozvíjet naše plány pro svět, kdybychom byli po tato léta vystaveni záři reflektorů. Svět je dnes kultivovanější a připravený vydat se na cestu vstříc světové vládě. Nadnárodní svrchovanost intelektuální elity a světových bankéřů je jistě lepší než národní sebeurčení praktikované v posledních staletích.*“ (ESTULIN, 2012, s. 120-121).

Po roce 1940 byli téměř všichni američtí ministři zahraničí členy CFR a (nebo) Trilaterální komise (viz níže) kromě Jamese Byrnesa a Hillary Clintonové (která se ovšem účastnila setkání Bilderbergu). Ke členům patřilo mnoho ministrů obrany (např. Robert S. Namara, Richard Cheney, Donald Rumsfeld, William J. Perry, atd.) a také spousta ředitelů CIA a ministrů financí (ESTULIN, 2012).

Mezi prezidenty a kandidáty na prezidenta, kteří byli členy CFR, patří jména jako: Eisenhower, Humphrey, Nixon, Carter, Ford, Mondale, Geogre H. W. Bush, Clinton (kromě CFR rovněž člen Trilaterální Komise a Bilderbergu), Al Gore, J. McCain. Ronald Reagan sice nebyl členem CFR, ale mnoho členů jeho administrativy ano, včetně viceprezidenta a pozdějšího prezidenta G. W. Bushe – TK, CFR, Skull and Bones (ESTULIN, 2012). Reagan v roce 1983 na ekonomickém summitu ve Williamsburgu deklaroval: „*...integrovaná světová ekonomika potřebuje společný měnový standard... Ovšem žádná národní měna k tomuto cíli nepovede, fungovat může pouze světová měna.*“ Jak bylo řečeno, jedna světová měna je jedním z cílů Nového světového řádu, ke kterému elity směřují (GRIFFIN, 1998, s. 111).

5. 1. 2 Otec a potomek CFR

Jako další ukázka spletitého propojení elitních spolků, mezinárodních bankéřů aj. poslouží následující. Organizace, která je mateřskou pro CFR, se jmenuje **The Round Table** (Kulatý stůl). Kulatý Stůl byl založen v Anglii začátkem 20. století Cecilem Rhodesem, jenž byl jedním z nejbohatších mužů světa v té době. Rhodes se k tomuto gigantickému bohatství dostal hlavně díky velké finanční podpoře Bank of England a klanu Rothschildů při jeho snahách o ovládnutí afrických diamantových a zlatých dolů. Postupně si vytvořil monopol na těžbu diamantů v jižní Africe a získal rovněž kontrolu nad velkou částí zlatých ložisek. Nesmírně bohatý Rhodes, jenž byl zastáncem myšlenky jedné vládnoucí třídy, prahl po stále větší moci a založil tedy elitní spolek, v jehož čele stanul, a který byl financován bohatými aristokraty, mezinárodními bankéři, konkrétně organizacemi spojenými se jmény J. P. Morgan, Carnegie, Rockefeller, Whitney atd. Cílem spolku byla světová vláda prostřednictvím světových centrálních bank. Jak vliv spolku rostl, členové si získávali vlivné posty ve vládě a

v oblasti britské zahraniční politiky. Postupně začalo docházet k rozšiřování Kulatého Stolu a vzniku sub organizací v Anglii (Royal Institute of International Affairs – Královský Institut pro Mezinárodní Vztahy), v USA (CFR) a jiných zemích (GRIFFIN, 1998).

A další organizací spojenou s CFR je řád **Skull and Bones** (S & B, Lebka a Kosti), který je jak tvrdí Morris nejvnitřnějším jádrem CFR. Organizace byla založena již v roce 1832 a působí jako studentský spolek na univerzitě Yale v USA. Členem tohoto tajného spolku se nemůže stát jen tak někdo, jednotliví členové jsou totiž pečlivě vybírání z vlivných rodin často s politickým vlivem. Ze skupiny S & B pochází mnoho vysokých představitelů z politiky a hospodářství, dokonce i několik prezidentů, ke kterým patří oba dva Bushové (MORRIS, 2012). Rodina Bushů je s tímto spolkem úzce spjata, členy Skull and Bones byli (ve vztahu k Georgovi H. W. Bushovi): otec Prescott Bush, strýc (a bratr Prescottova) George Herbert Walker Jr., bratr Jonathan Bush, sám George H. W. Bush (prezident USA 1989 – 1993), syn George W. Bush (prezident USA 2001 – 2009). A např. v kabinetu George W. Bushe v roce 2004 bylo 11 členů Skull and Bones, z nichž některé do funkce jmenoval sám Bush (S & B MEMBERS, 2004). Od roku 1832 skupinou prošlo více než 2500 absolventů yaleské univerzity, z nichž mnoho dosáhlo velmi významných pozic. Členové, jež museli projít vstupním rituálem a jež během studia spolkem S & B prošli, mohli po zisku významných pozic uskutečňovat cíle v souladu s tím, co se naučili. K dalším členům patří např. John Kerry (kandidát na prezidenta v r. 2004 a současný ministr zahraničí USA, také člen Bilderbergu), Winston Lord (prezident CFR od 1977 do 1985), Robert A. Locett (ministr obrany v období prezidenta Trumana), atd. (RIVERA, 2010).

5. 2 Bilderberg

„Představte si soukromý klub, kde se prezidenti, premiéři a generálové přáteli, kde vznešené královské dámy zajišťují, aby si všichni rozuměli, kde lidé řídící války, trhy a Evropu říkají, co by se nikdy neodvážili říct na veřejnosti. To je skupina Bilderberg.“ těmito slovy začíná kapitola o Bilderbergu v knize D. Estulina (jeden z hlavních aktivistů a zpravodajů o Bilderbergu) „Pravdivý příběh skupiny Bilderberg“. Skupina Bilderberg je elitní mezinárodní organizace sdružující nejvlivnější západní politiky (prezidenti, premiéři, ministři,...), průmyslníky, bankéře, představitelé MMF a světové banky, šéfy nadnárodních korporací a světových médií. Tato světová elita pochází z Evropy, Kanady a USA, její počet členů se pohybuje kolem 130. Mítinky se konají jednou ročně na předem určeném místě různě po světě v luxusních hotelech a zámcích již 60 let (ESTULIN, 2012, s. 49).

Bilderberg vznikl již v roce 1954, kdy byla uspořádána nizozemským princem Bernhardem první konference, kde se setkalo přes 100 nejvlivnějších západních osobností a projednávali problémy světa a jeho budoucí uspořádání. Jelikož byla konference zdařilá, koná se od té doby každoročně. Existuje vnitřní jádro členů, kteří se konference účastní pravidelně, část sestavy mocných osob se každoročně mění (MORRIS, 2012).

Když je každoroční třídenní konference konající se na konci května nebo začátku června zahájena, zavřou se dveře a začínají jednání mocných, jejichž cílem má být dosažení konsenzu, který si účastníci s sebou odnášejí. Veřejnost, média ani nikdo jiný nemá na konferenci přístup, nejsou zveřejňovány žádné informace o jednáních a výsledcích, účastníci jsou vázáni mlčenlivostí, celá oblast komplexu konference je pod přísnou kontrolou tajných služeb i ozbrojených složek a z důvodu nedůvěry vůči místnímu personálu si spolek často přiváží své vlastní kuchaře, uklízečky, číšníky, atd (ESTULIN, 2012).

Bilderberg je spravován řídicím výborem, v jehož čele je předseda, který rozhoduje o pozvaných členech a diskutovaných tématech. Předsedou byl do roku 1975 zakladatel princ Bernard, tuto pozici později zastával např. Walter Scheel – prezident západního Německa, Peter Carington – bývalý britský ministr obrany, ministr zahraniční v administrativě M. Thatcherové, Étienne Davignon – bývalý viceprezident Evropské komise (MORRIS, 2012). Davignon v roce 2009 během interview o Bilderbergu řekl, že skupina pomohla vytvořit evropskou měnu Euro (viz kap. 7. 4) (WATSON, 2013). Současným předsedou spolku je předseda a ředitel konglomerátu AXA Henri de Castries (MAESSEN, 2013).

5. 2. 1 Cíle Bilderbergu

Estulin tvrdí, že to co se po ukončení bilderbergské konference odehrává ve světě, sice vypadá jako sled přirozených nebo náhodných událostí, ovšem ve skutečnosti se jedná výsledek přijatého konsenzu dosaženého na jednáních. Britský novinář z The Observer W. Hutton, jež se setkání účastnil v roce 1997, řekl: „*Dosažená shoda je pozadím, na kterém se odehrává politika na celém světě.*” (ESTULIN, 2012, s. 53). Také bývalý generální tajemník NATO Willy Claes potvrdil, že účastníci konference jsou pověřeni jednat v souladu s rozhodnutími, jež byla elitou stanovena (WATSON, 2013). Cílem bilderbergské konference tedy je vytvořit konsenzus, zajistit, aby účastníci tento konsenzus přijali za svůj názor a aby jej dále ve svých zemích šířili napříč veřejností a takto utvářeli veřejné mínění.

Záměrem je také nedovolit zkolabovat západnímu systému v čele s USA, který se v současnosti potácí v problémech a také nedopustit vzniku dalšího hegemonu, který by stanul v čele systému (jako USA po 2. světové válce). Spíše směřovat od řízeného pádu systému s hegemonií USA k novému systému založenému na globálním vládnutí. Ke vzniku světové centrální banky, která by vydávala jednotnou světovou měnu a která by byla v čele systému, by došlo spojením současných institucí IMF a WB (Mezinárodního měnového fondu a Světové banky) (MARSHALL, 2011).

Potvrzují to slova Zbigniewa Brzezinského, který již v roce 1970 napsal: „... *určitá úroveň mezinárodní spolupráce již byla dosažena, ovšem další vývoj bude vyžadovat větší oběti Spojených států amerických. Bude potřeba vyvíjet intenzivnější úsilí k vytvoření nové měnové struktury světa, což způsobí určité zhoršení současné poměrně příznivé pozice USA.*” (GRIFFIN, 1998, s. 110)

5. 2. 2 Členové a jejich vlivy

Uvnitř zmíněného vnitřního jádra spolku jsou nejvěrnější a nejvlivnější členové, jejichž názory se nejvíce shodují s ideami Bilderbergu, ke kterým patří: Henry Kissinger (bývalý ministr zahraničí USA, rovněž člen CFR i Trilaterální komise), David Rockefeller (emeritní předseda Chase Manhattan Bank, člen CFR, zakladatel TK), bývalá nizozemská královna Beatrix, Paul Volcker (šéf FEDu 1979 – 1987, člen CFR, zakládající člen TK), Peter Sutherland (předseda Goldman Sachs Int., bývalý ředitel WTO, člen CFR, TK), aj. Dle Estulina neexistuje možnost koupit si přístup nebo dostat se na konferenci jakýmkoliv jiným způsobem než pozvánkou řídicího výboru a kritériem výběru účastníků je hlavně zápal jednotlivce pro jednotný světový řád. Existují také dohady o tom, že ještě před určitým kariérním úspěchem některých lidí se o tomto úspěchu nejdříve rozhodne na Bilderbergu (viz kap. 7. 4).

Co se týče bilderbergského vlivu v oblasti vojenství, postačí stručná poznámka – všichni generální tajemníci NATO od založení byli účastníky Bilderbergu. Počínaje Hastingsem Ismayem konče současným tajemníkem Rasmussenem. Důležitosti a významu elitní společnosti Bilderberg přidává fakt, že se konferencí účastní i členové evropských královských rodin. Evropskými monarchy, kteří se Bilderbergu účastnili, jsou současný švédský král Karel Gustav, španělský král Juan Carlos I., španělská královna Sofía, bývalá holandská královna Beatrix, její syn – současný nizozemský král Vilém Alexandr a také norský král Harald V. Mezi další členy, jež mají královský původ, patří belgický princ Filip, edinburský princ Filip (manžel britské královny Alžběty II.), princ Charles z Walesu (následník trůnu a syn Alžběty II.) a vládnoucí lichtenštejnský kníže Hans Adam II. (ESTULIN, 2012).

K dalším velmi důležitým a vlivným bývalým či současným členům Bilderbergu patří šéfové FEDu Alan Greenspan, Ben Bernake, bývalý prezident Gerald Ford, Bill a Melinda Gatesovi, prezidenti světové banky Paul Wolfowitz, Robert Zoellick, aj., bývalý prezident newyorské banky FEDu a ministr financí USA Timothy Geithner, otec atomové bomby Robert Oppenheimer, bývalý ministr obrany USA Donald Rumsfeld, finančník George Soros. Za Českou Republiku se Bilderbergu účastnil mj. exministr zahraničí a prezidentský kandidát z r. 2013 Karel Schwarzenberg (je také členem Trilaterální Komise). A také představitelé korporací jako Goldman Sachs, Coca Cola, Daimler Chrysler, BP, Shell, Chase Manhattan Bank, atd.

Zajímavé je také velké zastoupení mediálních magnátů a šéfů zpravodajských společností. Důvod pozvání tohoto druhu lidí je jednoznačný – udržení zveřejňování informací o Bilderbergu v médiích na uzdě. Jaký by mohl být jiný důvod účasti těchto lidí na konferenci? Na Bilderberg se sjíždějí osoby, jež mají v rukou určitý druh moci a vlivu a mohou je v souladu s požadavky spolku uplatnit. Co mohou uplatnit představitelé tisku? Jedině mediální zdrženlivost a diskrétnost v souvislosti s elitní organizací. K nejvlivnějším členům z mediální branže patří: Conrad Black – bývalý vlastník třetího největšího mediálního seskupení na světě – 440 periodik po celém světě (včetně The Daily Telegraph, The Jerusalem Post, atd.), Rupert Murdoch – jeden z

největších mediálních magnátů světa, Sumner Redstone – většinový vlastník CBS, Viacom, MTV Networks, atd. (ESTULIN, 2012).

Britský novinář Gordon Tether v sedmdesátých letech psal denně pro Financial Times do jeho sloupku „Lombard“, Tetherův sloupek byl v Británii velmi vlivný a prestižní a byl zapsán v Guinnessově knize rekordů jako britský nejdéle publikovaný sloupek v denním tisku. V květnu roku 1975 Tether ve sloupku napsal o spolku Bilderberg, byl to ovšem jeho poslední publikovaný článek o tomto spolku, všechny ostatní byly nařízením z vyšších míst včas odstraněny. Články byly cenzurovány mj. editorem M. H. Fisherem. Tether přes dva roky bojoval proti cenzuře ve Financial Times. Nakonec dostal výpověď. Je důležité poznamenat, že editor Fisher byl členem dalšího elitního spolku – Trilaterální komise. Dle R. Eringera je účast významných osob z mediální branže na setkáních elitních spolků důležitá nejen proto, aby nebyly elitní spolky zmiňovány ve zpravodajství, ale i proto, aby si i novináři stejně jako účastníci setkání z ostatních odvětví odnášeli dosažený konsenzus. A tyto dohodnuté představy ze setkání elit předávali prostřednictvím tisku veřejnosti (ERINGER, 1980).

Estulin, jež pronásleduje konference Bilderbergu již mnoho let, tvrdí: *„Myšlenky a politika pocházející z Bilderbergských setkání, jsou každý rok základem pro tvorbu zpráv všech nejdůležitějších deníků a zpravodajských agentur celého světa. Jde o to, aby měly názory, jež sdílí většina účastníků Bilderbergu, dostatečně přitažlivou formu, aby je veřejnost chtěla a aby pronikly do obecné politiky a vyvinuly na vůdce tohoto světa takový tlak, že se pak pod jeho vlivem podrobí ‚potřebám pánů univerza‘. Bilderbergským náleží přízeň tisku a ten smluvenou propagandu dále rozšiřuje.“* (MORRIS, 2012, s. 197).

Po posledních sjezdech spolku ve Švýcarsku (2011) a v USA (Virginie) se letošní setkání Bilderbergu (2013) konalo 6. – 9. června. Více než 100 představitelů světové elity se sešlo ve Velké Británii, nedaleko Londýna ve městě Watford. Přijelo mnoho aktivistů a investigativních novinářů, jejichž počet stále narůstá, i přesto, že se tajné spolky snaží prostřednictvím vlivu na mnoho čelních představitelů mediálního průmyslu držet všechny informace v tajnosti (WATSON, 2013).

Ze zjištěných informací vyplývá, že je Bilderberg spolkem velmi mocných a vlivných lidí; pravděpodobně dokáže přesvědčit na účastníky, aby v rámci svých profesí jednali v souladu s konsenzem dosaženým na konferenci; má vliv na světové dění; a v neposlední řadě je vidět propojení Bilderbergu s jinými elitními společnostmi – skrze účast jednotlivých členů i v jiných spolcích, což bude později prověřováno pomocí komparativní metody. Ovšem tato organizace je pouze jedna z mnoha a působí jako prostředník v rámci celého systému, „chapidlo chobotnice“, to znamená, není nejvyšším bodem v hierarchii pyramidy moci. Teprve spojením všech těchto bodů vzniká síť, která se skrývá za oponou vlád a politiků a která postupuje směrem k Novému světovému řádu.

5. 3 Trilaterální komise

Tato organizace hraje také velmi důležitou roli v rámci Nového světového řádu a shoduje se s ním ve svých cílech. Trilaterální komise (TK) byla založena v roce 1973 nikým jiným než Davidem Rockefellerem. Ovšem otcem teoretikem TK byl Zbigniew Brzezinski – profesor Kolumbijské univerzity, bezpečnostní poradce prezidenta J. Cartera a zahraničněpolitický poradce B. Obamy (z prvního prezidentského období). Brzezinski tvrdil, že je potřeba vytvořit společenství, jehož členy by byla elita rozvinutých zemí a které by mohlo efektivně řešit významné problémy lidstva. D. Rockefeller, který s Brzezinským sdílel stejné názory, tuto ideu prezentoval v Belgii na setkání Bilderbergu v roce 1972 a setkal se s velmi příznivou reakcí účastníků. Proto ještě v témže roce Rockefeller uspořádal ve svém sídle poblíž New Yorku organizační setkání Trilaterální komise, jehož se účastnilo přes 250 finančníků a businessmanů (často současně členové Bilderbergu), po této události byla TK oficiálně založena. Na tomto prvním setkání Rockefeller konstatoval, že „*soukromé osoby jsou schopny při hledání nové a lepší formy mezinárodní spolupráce jednat mnohem pružněji než vlády*“ (ERINGER, 1980, s. 59). D. Rockefellerovi byla postupně prezidenty Kennedym, Nixonem a Carterem nabídnut post ministra financí, všechny tři nabídky ovšem odmítnul. Výhodnější je zůstat za oponou, kde je pravděpodobně jeho moc větší, neželi kritice veřejnosti a tím pádem jednodušeji uplatňuje svůj vliv.

Název trilaterální znamená propojení třech regionů – amerického, evropského a asijsko-tichomořského, z nichž má každý svého předsedu a místopředsedu (ERINGER, 1980). Dlouhodobým evropským předsedou byl již zmíněný Peter Sutherland (předseda Goldman Sachs Int., bývalý ředitel WTO, člen CFR, Bilderbergu). TK není přímo tajnou organizací, spíše soukromou. Seznamy členů TK a její výroční zprávy jsou (za poplatek) veřejnosti dostupné, ovšem vnitřní záležitosti jsou utajené, co se týče činnosti a cílů spolku jsou členové (podobně jako u CFR a Bilderbergu) vázáni mlčenlivostí a schůze jsou samozřejmě jak pro veřejnost, tak pro média uzavřené. Jádrem organizace je výkonný výbor, jenž se setkává několikrát v roce a soustředí se na přípravu programu včetně výběru členů TK na tříletá období. Počet členů se pravidelně pohybuje kolem 400.

5. 3. 1 Členové a cíle TK

Členové TK jsou po získání pozice ve vládě nuceni vzdát se svého členství v TK. Ovšem, za prvé tito vládní představitelé zůstávají komisi loajální, čímž si komise udržuje svůj vliv na vládu. Jak napsal žurnalista R. Eringer: „*Mnoho z původních členů Trilaterální komise je dnes na mocenských postech, kde jsou schopni realizovat politická doporučení Komise, doporučení, která oni osobně připravovali v rámci Komise.*“ (ESTULIN, 2012, s. 172). A za druhé tato podmínka je často porušována – Ronald Reagan během své prezidentské kampaně nařknul prezidenta Jamese Cartera, že má ve své administrativě 19 členů TK (včetně samotného Cartera) a slíbil, že pokud bude zvolen něco takového ve své vládě trpět nebude a že zveřejní všechna tajemství

kolem TK. Ovšem po jeho zvolení do své vlády začlenil 28 členů CFR, 10 členů TK a 10 členů Bilderbergu (Secret Societies, 2007).

Postupem času se z Rockefellerova a Brzezinského spolku stala opravdu globální organizace, v současnosti kromě tradičních zástupců z Evropy a USA se stali členy (ačkoliv nejprve byli pečlivě prověřeni) i elity ze zemí jako Maroko, Jordánsko, Argentina, Turecko, Čína, Rusko, Kuvajt, Brazílie, JAR, atd. A jaké funkce tito členové veřejně zastávají? Jde o bankéře, bývalé i současné prezidenty, ministry, senátory, velvyslance, lobbisty, vojenské velitele (včetně NATO a Pentagonu), představitele univerzit, mediální magnáty, bohaté průmyslníky a businessmany. Takže velmi podobná základna v porovnání s předcházejícími spolky.

Bývalý americký senátor Barry Goldwater popsal cíle TK následovně: „*Co trilaterálové opravdu chtějí, je vytvoření celosvětové ekonomické moci nadřazené politickým vládám států v ní zahrnutých... Jako vedoucí tvůrci tohoto systému budou ovládat budoucnost.*“ (ESTULIN, 2012, s. 176). Dle Griffina byla TK založena s cílem postupného zavádění Nového světového řádu, rozložení národních suverenit krůček po krůčku a vytvoření politické a hospodářské unie. Dále tvrdí, že prioritou stále rozšiřující se hospodářské a měnové integrace ve světě – EU, NAFTA, ASEAN, WTO, atd. – není podpora obchodu, ovšem postupné stmelování se směrem k jedné světové vládě. Prostřednictvím vábení konceptu volného obchodu a ochrany životního prostředí má docházet k vzdávání se suverenity států ve prospěch mezinárodních autorit a zvětšování se regionálních uskupení. Následně bude tímto způsobem již poměrně jednoduché sjednotit regionální uskupení různých částí světa pod společnou střechu (GRIFFIN, 1998).

V této kapitole je vhodné uvést citát z autobiografie Davida Rockefellera, jež je ve výše uvedených spolicích pravděpodobně nejvíce zasvěceným a vlivným mužem. Ve své knize "Memoirs" napsal:

„Někteří věří, že my (rodina Rockefellerů) jsme součástí tajné kabaly pracující proti nejlepším zájmům USA, charakterizují mou rodinu a mě jako internacionalisty a tvrdí, že s pomocí jiných lidí osnujeme světové spiknutí, abychom vybudovali integrovanější globální politické a ekonomické uspořádání – jeden svět, chcete-li. Pokud toto má být obviněním, jsem vinen a jsem na to hrdý.“ (HAYS, 2013, s. 403).

5. 4 Korporatokracie

V případě korporatokracie neboli vlády korporací se jedná o mnohem větší skupinu, než jaké jsou ty výše popsány. Dle Perkinse korporace, vlády a banky používají svou finanční a politickou moc, aby prostřednictvím byznysu, médií a školství posilovaly své dosavadní pozice.

Cílem korporatokracie je neustále pokračovat v globalizaci, jež vyžaduje další a další dodávky ropy a jiných omezených zdrojů nehledě na životní prostředí a životy miliónů domorodců. Což může mít katastrofické a nenávratné následky. Aby mohli udržet a posilovat tento systém, se neustále snaží lid povzbuzovat ke stále intenzivnější konzumaci, chtějí přesvědčit lidi, že konzumace je naší občanskou povinností a přírodní zdroje, jež jsou bezohledně drancovány, slouží výhradně našim konzumním zájmům.

John Perkins ve své knize „*Confessions of an Economic Hit Man*“ popisuje korporatokracii a roli ekonomického „hit mana“ – zabijáka (dále jen EHM), jimž sám byl a který je prostředníkem k uskutečnění cílů elit. Cílem této vlády nadnárodních korporací je vybudovat globální impérium postupným podmaňováním národů a drancováním jejich zdrojů. Tento proces funguje tak, že národy, jejichž přírodní bohatství ještě není podmaněno a jejich politický systém nějakým způsobem odmítá spolupracovat, je potřeba ovládnout.

Perkins jako bývalý EHM popisuje tři způsoby, pomocí kterých má být tohoto cíle dosaženo. Nejdříve vládu nebo elitu dané země oslovuje ekonomický hit man, který nabízí obrovské úvěry pro stavbu dálnic, elektráren, průmyslových podniků atd. Ovšem podmínkou této půjčky je, že všechny projekty financované z těchto peněz budou realizované západními korporacemi, takže téměř žádné peníze nezůstávají v zemi, která půjčku obdržela. Pokud EHM uspěje, je tento stát zatížený nejen obrovským dluhem, ale především neustálým splácením vysokých úroků. Tento způsob je dle Perkinse typickým způsobem, jakým ve světě operuje Světová banka (WB) a Mezinárodní měnový fond (IMF). Později pokud země není schopna splácet dluh, dochází k alternativnímu řešení – instalace vojenské základny nebo donucení země k rozprodání svých přírodních zdrojů a tím získání oprávnění např. na těžbu ropy, či přinucení dané země, aby v rámci zasedání OSN hlasovala stejně jako USA. EHM nepoužívá žádné nelegální nástroje, na setkáních se snaží čelní reprezentanty zemí přesvědčit pomocí finančních studií a makroekonomických ukazatelů. Pokud je EHM odmítnut, nastává prostor pro druhý způsob ovládnutí země, nastupuje tzv. šakal. Šakal, jenž je v tomto systému druhým stupněm, už používá ostřejší metody. Dochází např. k svržení vlád nebo k různým „nehodám“, které postihují nejčastěji prezidenty. Pokud také šakal selže, dochází k třetí alternativě a to k vojenské intervenci (příkladem může být Irák nebo Afganistan) (PERKINS, 2004).

Perkins v interview uvedl i příklady konkrétních akcí: „*Vzorem pro metody EHM byla událost ze začátku padesátých let, kdy se iránským premiérem stal demokraticky zvolený M. Mosaddek, který byl považován za velkou naději pro demokracii na blízkém východě i ve světě a stal se také mužem roku časopisu Time. Ovšem v jednom z nejdůležitějších záměrů jeho politiky se snažil dosáhnout toho, aby zahraniční ropné společnosti platily Íránu mnohem více za ropu, kterou ze země vyvážely (dosud korporace ponechávaly iránskému lidu ze zisku z těžby ropy pouze zanedbatelný podíl). Íránci měli podle něj mít prospěch ze svého přírodního bohatství. To se samozřejmě ropným korporacím nelíbilo. Západ ovšem v té době nechtěl provést to, co se v takových případech běžně provádělo – poslat tam armádu. Místo toho CIA vyslala svého agenta*

Kermita Roosevelta (vnuka prezidenta Roosevelta). Kermit se vydal do Íránu s několika miliony dolarů a byl velmi efektivní, během krátkého času se povedlo svrhnout Mosaddeka a k moci dosadit šáha Pahlaviho, který v otázce ropy ochotně spolupracoval. Bylo to extrémně efektivní... Elity si uvědomily, že je tato metoda velmi jednoduchá a levná. A tímto byl zaveden zcela nový způsob, jak manipulovat země při budování impéria. Ovšem Roosevelt byl agentem CIA, kdyby tedy byl při akci dopaden, mělo by to velmi závažné a oficiální následky pro USA. A proto bylo rozhodnuto o využívání soukromých agentů pracujících pro soukromé korporace, ale na vlastní riziko – pokud by byli dopadení, nemělo by to pro vládu žádné následky.“ (PERKINS, 2008). V případě Íránu postačilo použití nástroje první úrovně – EHM, Perkins uvádí i další příklady akcí, kdy byl použit nástroj druhé úrovně – šakal a to v Panamě, kdy při havárii letadla zahynula hlava panamského státu Omar Torrijos (který bojoval za získání panamského průplavu zpět do rukou panamského lidu), podobný osud postihnul i prezidenta Ekvádoru (Jaime Roldos Aguilera), který se snažil, aby z ekvádorských přírodních zdrojů měl prospěch lid této země. Aguilera zahynul, když během letu v jeho letadle vybuchla bomba. Obdobný scénář se dle slov Perkinse odehrál i v Guatemale nebo Iráku (PERKINS, 2008).

Podle dat Světové banky (GDP, 2012) a časopisu Fortune (Global 500, 2012) z roku 2012 o obrovské a stále rostoucí moci korporací svědčí například to, že celkové příjmy ropné společnosti Shell jsou 2,28 krát větší než HDP Portugalska a 5,28 krát větší než HDP Slovenska. A podle studie Corporate Clout se mezi 100 největšími ekonomickými entitami v roce 2009 nacházelo 43 nadnárodních společností (KEYS, MALNIGHT, 2013). Kromě toho se mnoho čelních představitelů a ředitelů těchto nadnárodních korporací účastní navíc setkání elitních spolků. Například pravidelně se setkání Bilderbergu účastní generální ředitel ropné nadnárodní korporace Shell Peter Voser, který se na setkání objevil i letos. Stejně tak předseda správní rady společnosti Shell a bývalý generální ředitel spol. Nokia Jorma Ollila nebo generální ředitel spol. BP (British Petroleum) Bob Dudley (Bilderberg, 2013). Ukazuje se tedy, že ať se jedná o nadnárodní korporace nebo elitní společnosti, tyto světové elity se sdružují a je zde patrné určité propojení, o kterém pojednává šestá kapitola.

5. 5 Světové ekonomické fórum

Světové ekonomické fórum (World Economic Forum, WEF), každoročně probíhající ve švýcarském alpském městečku Davos, je několikadenní setkáním představitelů velkých nadnárodních korporací, významných politiků, vybraných intelektuálů a novinářů. Setkání, které se koná pravidelně již od roku 1971, se účastní přes 2000 osob, v roce 2013 byla konference pořádána mezi 23 a 27 lednem.

V roce 2013 se WEF účastnilo kolem 2700 lidí, z nichž více než polovinu tvoří lídři největších světových korporací. Mezi nejznámější účastníky patří např. britský premiér David Cameron, bývalý britský premiér Tony Blair, německá kancléřka Angela Merkelová, bývalý generální tajemník NATO Kofi Annan, guvernér Evropské centrální

banky Mario Draghi, Henry Kissinger, George Soros, Bill Gates, Paulo Coelho, dále 17 prezidentů různých států, spousta dalších čelních státních představitelů a velmi mnoho dalších významných osobností dnešního světa (WEF Annual Meeting, 2013).

Setkání WEF, jež je také možné označit za elitní spolek, je ovšem oproti bilderbergské konferenci více otevřené médiím, mnoho novinářů se přímo účastní formálních událostí během konference. Ovšem na mnohé semináře určené pro generální ředitele korporací z jednoho odvětví, politické lídry, či lídry mezinárodních finančních institucí mají žurnalisté vstup zakázán. Kvůli těmto pro média nepřístupným setkáním, na nichž se bez povolení národních parlamentů setkávají a jednají vlivné ekonomické a politické osobnosti, se fóru někdy přisuzuje nedemokratický charakter. WEF je podle jeho stoupců správným místem pro jednání a diskuzi o hlavních ekonomických a společenských problémech světa, jelikož se setkání účastní představitelé největších a vlivných organizací jak ekonomických, tak politických a intelektuálních. Dle kritiků je Světové ekonomické fórum nedemokratickým, obchodním fórem, jehož účastníci nejsou nikým voleni a během kterého mohou korporace mezi sebou lehce sjednávat určité dohody, či kontrakty a vytvářet tlak na politiky pro dosažení svých cílů. Kritici tedy tvrdí, že skutečným záměrem fóra není řešení globálního problému (jako např. chudoba), ale především směřování k větším ziskům (Światowe Forum Ekonomiczne, 2013).

Vliv a vzájemné sblížování elit během WEF v Davosu popisuje ve své knize Supertřída i D. Rothkopf, který WEF považuje za centrum Supertříd a ústředí sjednocování jejich názorů: „*Sociologové jako Mills a Weber si všimli, že je to právě tato vzájemná interakce, která skupinu tmelí a mění ji z náhodného setkání vrstevníků v cosi pevnějšího. Interakce umožňuje, aby vzniklo zájmové společenství, které se díky vzájemnému poznání a mezosobním vztahům dokáže řídit samo a dokáže koordinovat jednání vnitřních podskupin k dosažení vytčených cílů.*“ (ROTHKOPF, 2013, s. 41). A dále při popisu WEF pokračuje: „*I jiným dělá vznik této skupiny starosti. Populisté a nacionalisté - jako Hugo Chávez a Evo Morales v Jižní Americe, Vladimír Putin v Rusku, Mahmúd Ahmadínežád v Iránu, Jorg Haider v Rakousku, Jean-Marie Le Pěn ve Francii a televizní komentátoři Lou Dobbs a Pat Buchanan ve Spojených státech - pravidelně varuj i před hrozbou, jakou představuje globální spiknutí bohatých a mocných, kteří ztratili jakýkoli kontakt se zemí, odkud pocházejí, a řídí se jedine svými sobeckými zájmy a chamtivostí. Jelikož tato globální klika postrádá národní vazby, je podle názoru svých nejextrémnějších kritiků nevlastenecká, ohrožuje kulturu, tradici a státní suverenitu. V jejich očích představuje Davos mnohem víc než jednu obchodní konferenci: jde o hlavní stan, kde generálové globalizace kují své dobytvačné plány.*“ (ROTHKOPF, 2013, s. 35 – 36).

6 Komparace elitních spolků v oblasti vzájemného propojení

K provedení komparace slouží komparativní metoda dle B. Říchové. Metoda zkoumá vzájemné propojení vybraných elitních spolků prostřednictvím analýzy jejich členů. Komparace je založena na zpracování dat o jednotlivých účastnících organizací a zjišťuje, zdali jsou jedinci členy pouze v jedné organizaci nebo se jejich jména objevují zároveň i na seznamech dalších popsaných spolků. Metoda tímto způsobem prověřuje propojenost těchto spolků a případnou intenzitu tohoto propojení. Ke komparaci jsou vybrány spolky dle tří kritérií: 1) členové organizace disponují vlivem na společnost, ať už politickým, obchodním, vzdělávacím nebo mediálním; 2) organizace realizuje alespoň jednou ročně setkání, které je pro veřejnost nepřístupné a je zakázáno pořizování audio a video záznamů těchto shromáždění; 3) cílem organizace je nějakým způsobem působit na světové dění (ŘÍCHOVÁ, 2002).

Ke komparaci byly použity následující data: seznam účastníků Trilaterální komise z roku 2013 (The Trilateral Commission, 2013), seznam členu skupiny Bilderberg z roku 2013 (Bilderberg, 2013) a seznam členů Rady pro mezinárodní vztahy z roku 2013 (Membership Roster, 2013). Odkazy na zdrojové dokumenty se nacházejí v seznamu použité literatury.

Výsledky komparace ukazují, že mezi popsanými elitními spolky skutečně existují vazby. Z výsledků komparace dat lze vyvodit tyto závěry:

- 23 % členů Bilderbergu je zároveň členy Trilaterální komise nebo Rady pro mezinárodní vztahy.
- 20 % členů Trilaterální komise je zároveň členy Rady pro mezinárodní vztahy.
- Členové Trilaterální komise, jak je vysvětleno výše, pocházejí z třech regionů – Severní Ameriky, Evropy a Asie. Při srovnání severoamerických členů TK a členů Rady pro mezinárodní vztahy (CFR) jsou data zajímavější. 59 % těchto severoamerických členů je zároveň členy CFR. Pokud se v rámci severoamerických členů TK, jež se skládá z USA, Kanady a Mexika, zaměříme jen na členy z USA, ukazuje se, že 79% členů TK pocházejících z USA je zároveň členy CFR.
- Existují i lidé, kteří jsou členy všech tří skupin. Mezi ně patří např. bývalý americký ministr zahraniční z dob prezidentů R. Nixona a J. Cartera Henry Kissinger, který nechal na začátku sedmdesátých let vybombardovat Kambodžu, což přineslo stovky tisíc obětí a otevřelo dveře rudým Khmerům a vzápětí obdržel Nobelovu cenu míru. Kissinger se v roce 2013 účastnil setkání Bilderbergu, TK a je členem CFR, přesto že mu letos bylo 90 let. I když není to výjimkou, tento politik je jedním z nejpravidelnějších účastníků setkání elitních spolků. Členem všech třech spolků byl pro rok 2013 mj. i bývalý ředitel společnosti Google Eric Schmidt. Je to výborným příkladem, jak elitní spolky zasahují a uplatňují svůj vliv ve všech významných odvětvích.
- Pokud se zaměříme na jednu ze čtyř (politická, žurnalistická, podnikatelská, nevládní) konkrétních skupin účastníků elitních spolků a to na podnikatelskou,

výsledky jsou rovněž zajímavé. Při zkoumání členů např. skupiny Bilderberg a zaměření se na představitele nadnárodních korporací a velkých společností, se ukazuje, že v roce 2013 téměř polovina členů Bilderbergu patřila právě do této skupiny. Konkrétně 63 ze 138 členů konference zastává čelní pozice ve velkých korporacích. Jedná se mj. o velké ropné, zbrojní, bankovní a finanční společnosti.

Z výsledků komparace vyplývá nejen to, že se setkání elitních spolků účastní velmi významné světové osobnosti, ale i to, že prostřednictvím těchto vlivných osob tvoří spolky navzájem propojenou síť zahrnující státy celého světa. Ukazuje se, že ať se jedná o elity z Bilderbergu, Trilaterální komise, Rady pro mezinárodní vztahy či příslušníků korporatokracie, jsou tyto spolky vzájemně propletené a tvoří tak jednu světovou elitu.

6. 1 Srovnání odlišností a vlastností spolků

Rada pro mezinárodní vztahy – CFR je na rozdíl od skupiny Bilderberg či Trilaterální komise výhradně americkým spolkem, pouze pro občany USA, která zabývá otázkami zahraniční politiky a pozicí a rolí USA na mezinárodním poli. CFR se také oproti jiným elitním spolkům liší v tom, že umožňuje i doživotní členství. Oproti tomu jsou účastníci setkání Bilderbergu vybírání a zváni každoročně. V případě Bilderbergu jsou členové každoročně vybírání výkonným výborem spolku a jsou jim zasílány oficiální pozvánky a jedná se o účastníky především ze Severní Ameriky, Západní a Střední Evropy. TK na rozdíl od CFR zahrnuje jak představitele amerického regionu, tak i evropského a asijsko-tichomořského. Trilaterální komise přijala pravidlo, dle kterého je její člen povinen po dosažení funkce ve státní správě vzdát se členství v TK. Ovšem jak ukazuje kapitola 5. 3. 1, není toto pravidlo vždy dodržováno. Např. Bilderberg takové pravidlo dozajista nedodržuje. Velké rozdíly jsou v počtech členů či účastníků. CFR tvoří základna zhruba 4700 členů z USA. TK má vyhrazený počet členů pro každý ze tří regionů – z Evropy 170 účastníků, ze severoamerického regionu 120 a z pacifického regionu 100. Jednotlivé státy z těchto oblastí mají přesně určený maximální počet míst v TK, pokud někdo skupinu opustí, noví členové jsou vybírání opět na národní bázi (Membership, 2010). Počet účastníků konference Bilderberg se každoročně pohybuje kolem 130. Co se týče vnitřní struktury, jsou i zde mezi spolky patrné rozdíly. Bilderberg je řízen řídicím výborem, který se v současnosti skládá z 33 členů a předsedy, tito členové jsou vybírání na čtyřletá období (Governance and Funding, 2013). V čele TK se nachází 3 předsedové (jeden z každého regionu) šest místopředsedů (z každého regionu dva) a také výkonný výbor (36 členů). Stálé členy CFR vybírá dvakrát ročně její představenstvo, jež se skládá z 36 členů. Kromě toho CFR každoročně vybírá určitý počet nových členů ve věku 30 – 36 let na pětiletá období (Membership, 2013). Přes tyto odlišnosti ovšem mají spolky společné např. to, že každý působí určitým vlivem prostřednictvím svých členů/účastníků na společnost nebo, že je pro setkání těchto spolků určitým způsobem charakteristické utajení.

7 Ukázky vlivu elitních spolků a mezinárodních bankéřů

Pro kompletnější a ucelenější obraz celé problematiky, kterou se práce zabývá, je potřeba letmo pohlédnout do archivů minulého století. Mezinárodní bankéři a také elitní spolky měly na události dvacátého století a zlomové momenty, ke kterým došlo, často velký vliv.

7. 1 První světová válka

Budeme postupovat chronologicky, začneme příkladem z 1. světové války. V první části války, kdy Anglii a Francii začaly docházet prostředky na financování války, tyto státy hledaly zdroj financí, jimž se stal House of Morgan – americká bankovní instituce založená **J. P. Morganem**, hlavou jednoho z výše jmenovaných bankovních klanů, který byl společníkem Rothschildů. Většina těchto půjčených peněz šla na nákup vojenského materiálu, který spojenci pořizovali také prostřednictvím Morgana. Takže Morgan vydělával dvakrát – úroky z půjček a zisk z prodeje zbraní. Celkově Morgan financováním války utržil 14 miliard dolarů a firma se stala největším spotřebitelem v USA. Samozřejmě, že Morganovým snem nebylo ukončení války, ba naopak. V souvislosti s tím, Morganův výrok: „nikdo nenávidí válku víc než já“, poněkud postrádá upřímnost. Před prolomením amerického izolacionismu Německu od vítězství ve válce moc nechybělo (především díky nasazení ponorek). Pokud by Anglie a Francie válku prohráli, veškeré závazky vůči Morganovi by propadly, čímž by utrpěl gigantické ztráty. Bylo tedy potřeba podniknout opatření pro záchranu spojenců, ovšem kritická situace si žádala stimul velkých rozměrů, čímž mohlo být pouze zapojení USA do války. Do hry opět vstoupil zakladatel CFR Edward M. House, který byl druhým já prezidenta Wilsona, udržoval vztahy s Morganem a ve společnosti vládlo přesvědčení, že reprezentuje zájmy Rothschildů. House ve jménu Wilsona vedl tajná jednání s Anglií a Francií se záměrem vtažení USA do války, jednání probíhala současně s prezidentskou kampaní, v níž se Wilson ucházel o znovuzvolení pod heslem – uchráním jsem USA od války. Morgan také v té době začal kontrolovat část médií a prostřednictvím patriotických hesel hecoval Američany do války proti Německu. Nicméně mediální propaganda nepostačovala, velká většina Američanů byla stále proti válce, bylo třeba přesvědčit je jinak. V roce 1915 byl německou ponorkou potopen britský zaoceánský parník Lusitania, zemřelo kolem 1200 lidí včetně mnoha Američanů a tento útok Američany přesvědčil o nutnosti vstupu do války. Okolnosti této události jsou velmi kontroverzní – plavidlo převáželo kromě osob velké množství zbraní a výbušnin (i když o tom vládní představitelé USA věděli, nebyly podniknuty žádné kroky); německé velvyslanectví se snažilo pasažéry plavidla varovat, avšak novinám bylo zabráněno o tomto nebezpečí informovat; právě když se loď ocitla v nebezpečné oblasti, bylo nařídáno snížit rychlost a dokonce torpédoborec, který měl Lusitanii doprovázet, byl nakonec odvolán. Toto jednání ze strany spojenců postrádá jakoukoliv logiku. Pokud by ovšem spojenci chtěli, aby se USA připojily do války na jejich straně nehledě na jakékoliv morální zásady, bylo by potopení Lusitanie určitě vhodným řešením (GRIFFIN, 1998).

7. 2 Bolševická revoluce

Další průlomovým momentem 20. století byla Bolševická revoluce v Rusku (1917), která podle všeho nebyla spontánním povstáním lidu, šlo o plánovanou akci financovanou většinou mezinárodními bankéři. Dle Griffina měl na dění Bolševické revoluce největší vliv spolek **Kulatý Stůl** (The Round Table) a jeho dceřiná společnost – **CFR** (hlavně prostřednictvím Morganů a Rockefellerů). Záměrem těchto skupin byla jedna světová vláda kontrolovaná prostřednictvím celosvětově rozmístěných soukromých centrálních bank. Carské Rusko bylo jedna z mála mocností, kde ještě nebyla zavedena soukromá centrální banka. Tyto skupiny spolupracovaly ve snaze o svržení carova režimu a nastolení vlády bolševiků, kterých financovaly. Podpora a financování Lenina a Trockého při svržení carova režimu bylo později těmto finančníkům mnohokrát splaceno (GRIFFIN, 1998). Splaceno, jakým způsobem? Před revolucí se Rusko stalo největším producentem ropy na světě, ropná pole v Baku v roce 1902 produkovala přes 50 % celkové světové produkce. Po revoluci velkou část těchto ropných polí díky reformám Lenina ovládly podniky jako Vacuum Oil a Standard Oil kontrolované Rockefelleri (ESTULIN, 2012).

7. 3 Financování nacistů

I v druhé světové válce je patrný vliv těchto aktérů, tentokrát především mezinárodních bankéřů. Dle Griffina byl německý průmysl od doby, kdy se Hitler dostal k moci, financován americkými a britskými bankéři. Společnost **I. G. Farben** byla největším průmyslovým konglomerátem Německa, základním zdrojem podpory Hitlera a pro nacistický režim produkovala zbraně včetně smrtícího plynu používaného v koncentračních táborech – Cyklon B. Většina kapitálu pro rozvoj I. G. Farben pocházela z Wall Street, financovaly jí především bankovní instituce Rockefellera, Morgana a mj. i Kuhn, Loeb & Company. Opět se tedy potvrzuje pravidlo podpory a financování obou stran (viz Rothschildova rovnice, kap. 3. 2) konfliktu a také to, že vládě zpoza opony jde především o zisk (GRIFFIN, 1998).

7. 4 Vliv skupiny Bilderberg

Někteří autoři tvrdí, že má Bilderberg vliv na jmenování svých účastníků do významných funkcí. Pokud jedinec na setkání spolku zaujme (např. působivým projevem a houževnatostí) a jeho smýšlení se shoduje s cíli spolku, je mu umožněno významné funkce dosáhnout. Mezi nejzajímavější případy patří např. Bill Clinton, který se konference účastnil v roce 1991 a v roce 1992 byl zvolen prezidentem. Angela Merkelová byla na Bilderbergu v květnu roku 2005 a v listopadu téhož roku se stala německou kancléřkou. Také Tony Blair se nejdříve objevil na Bilderbergu a až poté se stal předsedou strany a následně britským premiérem. Romano Prodi se Bilderbergu účastnil v roce 1999 a ještě v tomto roce se stal předsedou Evropské komise, obdobný scénář proběhl i u současného předsedy Evropské komise José Manuela Barrosa

(ESTULIN, 2012). I Henry Kissinger (v té době harvardský profesor) byl mnoho let pravidelným účastníkem konferencí Bilderbergu (včetně jiných elitních spolků), až poté dosáhl na významné posty, jako např. ministr zahraničí USA (ERINGER, 1980). Může se samozřejmě jednat o pouhé dohady, které nemusí mít s pravdou nic společného. Ale co když ano?

Etienne Davignon, bývalý vice prezident Evropské komise a bývalý předseda Bilderbergu řekl, že o společné měně Euro bylo na konferenci elitního spolku jednáno dlouhou dobu před jejím zavedením a že Bilderberg doslova pomohl Euro v devadesátých letech vytvořit (RETTMAN, 2009). Uniklý dokument, resumé z bilderbergské konference z roku 1955 zveřejněný společností Wiki Leaks, tyto informace potvrzuje. Dle dokumentu je potřeba „v nejkratším možném termínu dosáhnout nejvyššího stupně integrace, počínaje společným evropským trhem... Mohlo by nastat velké nebezpečí, pokud se Evropa nebude sjednocovat.“. Také to, že o společné evropské měně, která byla legislativně zmíněna až v Maastrichtské smlouvě (1992), bylo na Bilderbergu také již tehdy jednáno, dokument rovněž dokazuje. Např. jeden z evropských účastníků konference se vyjádřil, že pokud bude v Evropě zavedena společná měna, „bude nutně potřeba vytvořit centrální politický orgán.“. O dva roky později bylo založeno Evropské hospodářské společenství (GARMISCH-PARTENKIRCHEN CONFERENCE, 1955). George McGhee, bývalý americký diplomat, jež se v roce 1955 Bilderbergu účastnil, mnoho let poté řekl: „Římská smlouva, která přinesla společný trh Evropského hospodářského společenství, byla vytvořena na Bilderbergu.“. Dle Eringera se zpráva z bilderbergské konference z roku 1955 o společně dosažené shodě zmiňuje takto: „Diskuze, které během třech dnů konference proběhly, byly velmi významné pro dosažení konsenzu. Bylo jasné, že se účastníci vrátí do jejich zemí obohaceni bližšími znalostmi a pochopením postojů mnoha vůdčích osobností jiných zemí, a proto budou lépe vybaveni pro řešení jejich společných problémů. Účastníci konference budou, ve světle dosaženého konsenzu, schopni předat tyto názory veřejnosti v jejich vlastních sférách vlivu, aniž by prozradili zdroj jejich informací.“ (ERINGER, 1980, s. 26 a 34).

Podle novinářů týdeníku American Free Press a Jima Tuckera (jež se Bilderbergu věnoval mnoho let) bylo na Bilderbergu na jaře roku 2002 ve Virginii (USA) jednáno o invazi do Iráku. Přestože většina velkých zpravodajských deníků a mainstreamových médií tvrdilo, že k invazi dojde v létě roku 2002, válka začala až v roce 2003. Evropští účastníci konference nesouhlasili s časnými americkými snahami o útok na Irák, tehdejší ministr obrany USA Donald Rumsfeld účastníkům Bilderbergu slíbil, že Irák nebude do konce roku 2002 napaden. Invaze se skutečně konala až na jaře roku 2003 (TUCKER, 2012).

7. 5 Vliv Trilaterální komise

Podle Eringera, když Brzezinski s Rockefellerem hledali nové členy pro TK, setkali se v Londýně v roce 1972 rovněž s Jimmym Carterem, tehdejším guvernérem státu

Georgia. Brzezinski se po schůzce vyjádřil: „Byli jsme ohromeni, že Carter otevřel obchodní kanceláře pro stát Georgia v Bruselu a Tokiu. Perfektně se to hodilo do konceptu Trilateralismu.“. Carter, jež se stal zakládajícím členem TK, ve svých pamětech napsal, že mu TK poskytovala skvělé příležitosti k učení a v roce 1976 během svého projevu zdůraznil, že je potřeba zvyšovat spolupráci mezi Japonskem, západní Evropou a severní Amerikou, což bylo přesně v souladu s cíli TK a pokračoval větou: „Musíme politiky mocenské rovnováhy nahradit politikami **světového řádu**.“. Vedoucí Carterovy prezidentské kampaně Peter Bourne řekl: „David (David Rockefeller) i Zbig (Zbigniew Brzezinski) se hned na začátku shodli, že Carter byl ideálním kandidátem, na kterém mohli stavět.“ (ERINGER, 1980, s. 62 – 64). Carter byl do prezidentských voleb v roce 1976 pro veřejnost poměrně neznámým politikem, kterému se mezi mnohem lépe známými kandidáty dávaly ve volbách malé šance. Eringer tvrdí, že náhlý vzestup Carterovy popularity nebyl náhodný. Během prezidentské kampaně byl Carter podporován mnoha velkými magazíny, mj. proslulým magazínem Time, jehož šéfredaktor Hedley Donovan byl členem TK (ERINGER, 1980). Zajímavé je, že když Donovan dovršil důchodu, stal se poradcem prezidenta USA, kterým tehdy nebyl nikdo jiný než J. Carter (JONES, 1990). Když se Carter stal prezidentem, jmenoval do mnoha významných politických funkcí právě členy TK. Např. viceprezidentem se stal Walter Mondale, ministrem zahraničí Cyrus Vance, ministrem obrany Harold Brown, poradce pro národní bezpečnost Zbigniew Brzezinski (ERINGER, 1980).

Existuje mnoho dalších příkladů vlivu elitních spolků na nedávnou historii a na různé velmi kontroverzní události, jejichž oficiální vysvětlení jsou nadmíru podezřelá, často připomínající spíše operaci pod falešnou vlajkou (false flag operation). Ovšem zabývat se těmito otázkami a jejich rozboru rozsah práce nedovoluje.

8 Závěr

V průběhu práce bylo ukázáno, že existují elitní spolky a bankéřské klany, které ovlivňují světové dění. Jejich moc se vyvíjela a rostla v průběhu staletí. Prostřednictvím jejich nástroje – bankovníctví – postupně rozšiřovali své vlivy. Nejdříve se jim povedlo získat vliv na evropské královské rody díky poskytování velkorysých, ovšem vysoce úročených půjček. Poté pokračovali rozšiřováním svých bank, začali kontrolovat měnovou politiku a ekonomiku evropských velmocí. Půjčování peněz vládám bylo pro ně nejvýhodnější a nejbezpečnější formou úvěru, neboť za půjčky ručil stát penězi občanů, jež byly vybrány na daních. Prostřednictvím peněz bankovníctví částečných rezerv (kdy je většina peněz doslova vytvářena) podporovali evropské národy v neustálých válkách, které by se bez těchto peněz vůbec nemohly konat. Na těchto válkách vydělávali, jejich zisky byly vždy zaručené, jelikož financovali obě strany konfliktu, které se musely zaručit, že v případě vítězství splatí nejen svůj dluh, ale i protivníkům. Když se jim někdo, třeba Napoleon, postavil do cesty a chtěl osvobodit svou zem od systému neustále rostoucích dluhů, byl zničen a bankéři původně nepříznivou situaci využili ve svůj prospěch (Waterloo). Poté, co se jim povedlo nástroji financí pevně uchopit měnovou politiku Evropy, začali působit se stejným cílem i na novém kontinentu. V Americe se snažili zavést centrální banku po vzoru Bank of England, tomuto dlouhá desetiletí trvajícemu úsilí se postavilo několik amerických prezidentů (což některé stálo život), ovšem i přesto se mezinárodním bankéřům nakonec povedlo banku, která ovládá americkou měnu dodnes, v roce 1913 instalovat. Tato banka (Federální rezervní systém) prostřednictvím hospodářských krizí a finančních panik způsobila nejhorší krizi 20. století a také bankroty tisíců konkurenčních bank a podniků, což upevňovalo pozici těchto aktérů působících za oponou.

Ve dvacátém století ti stejní mezinárodní bankéři a finančníci zakládali a financovali elitní spolky, aby mohli jejich prostřednictvím efektivněji působit na vlády států a pokračovat směrem k jedné světové vládě. Elitní spolky jako Kulatý Stůl, CFR, Bilderberg, TK, aj. postupovaly a stále postupují k podobnému cíli. Jejich členy tvoří elita nejvlivnějších politiků, průmyslníků, byznysmenů, mediálních agentů včetně evropských králů a princů.

Jak ukazuje kapitola 7, elitní spolky skutečně disponují na společnost a významné události velkým vlivem, jak politickým, tak hospodářským. Pokud nějaká země nejedná v souladu s plány elit, je tato situace řešena prostřednictvím mechanismů, které mají těmto snahám zabránit a jednat tak, aby bylo dosaženo cílů elity (kap. 5. 4). Jednotliví členové společností jako CFR, Bilderberg, Trilaterální komise, či příslušníci korporatokracie se účastní setkání i ostatních spolků. Elitní spolky jsou tedy prostřednictvím svých členů navzájem propojené.

Mnozí autoři jsou toho názoru, že Nový světový řád, který již tolikrát zazněl z úst politiků, je cílem, k němuž je v současné době směřováno. Jeho základními atributy je jedna světová vláda, která má být v rukou hrstky mocných jednotlivců, jednotná celosvětová měna, jedna sjednocená armáda. Tyto atributy mají být prostředkem

k ovlivňování obyvatel světa v jednotném globálním uspořádání. Existuje i řada jiných nástrojů, kterými má být lidstvo v rámci NWO ovlivňováno – mj. média.

Idea sjednoceného světa zní pozitivně, a jelikož všichni patříme k jednomu lidstvu, může se se realizace této myšlenky zdát logická. Ovšem systém světovlády v rámci NWO, ke kterému elity směřují, není systémem svobody a harmonie, ale ovlivňování a kontroly. Pokud bychom ponechali aktérům zpoza opony volnou ruku, mohlo by to mít pro svět neblahé následky.

Skutečný problém současné ekonomiky stručně shrnuje Morris: *„Již více než dvě stě let skočíme vždy na tytéž triky. V hospodářském systému, v němž se volně ‚vymýšlejí‘ peníze a který usiluje o permanentní růst, se koloběh prostě musí opakovaně hroutit - neboť každý růst má svůj konec. Stále dokola se opakují fáze, kdy trhy po dlouhou dobu rostou, až se náhle a zcela řízeně zhroutí. A vždy vyhraje jen několik málo jedinců, a sice kormidelníků tohoto ekonomického systému. Většina lidstva však na každém krachu prodělá - a to naprosto plánovaně a kontrolovaně.“*. Morris dále tvrdí, že v následujících letech nás čeká další krach (krize) a to jednoduše proto, že záchrana bank po krizi v roce 2008 byla pouze oddálením problémů a také proto, že jinak to v našem současném hospodářském systému ani nejde (koloběh střídajícího se růstu a pádu). Ovšem tento blížící se pád má mít ještě horší následky, které by mohla elita využít pro nabídnutí alternativy ve formě další integrace směrem k NWO (MORRIS, 2012, s. 366). Že to nejsou pouze plané řeči, ukazuje Rockefellerova řeč ze zasedání OSN z roku 1994, kterou přednesl více než 10 let před vypuknutím světové finanční krize: *„Jsme na pokraji globální transformace. Vše co potřebujeme, je opravdu významná krize a pak národy přijmou Nový světový řád.“* (HAYS, 2013, s. 23).

Jakým způsobem můžeme těmto snahám zabránit, postavit se do cesty plánům elit a vytvořit jiný systém, jež by nebyl založen na dluhu a neustálému rozevírání se nůžek mezi bohatou hrstkou mocných lidí a zbytkem světa? Kroků, které je potřeba podstoupit je několik. Základní je změna bankovního systému. Pojem **Islandská revoluce** je lidem neznámý, i když by o něm měli vědět všichni. Událostí, k nimž došlo na Islandu především v letech 2010 a 2011, mohou být vzorem pro celou Evropu. Ovšem naše údajně nezávislá média o nich jednoduše neinformují, důvody mlčení médií byly v textu vysvětleny. Co se tedy na Islandu odehrálo? Vzplanutí finanční krize v roce 2008 a následné zhroucení měny a trhu (to jediné nám média sdělila) vedlo na ostrově k radikálním změnám. Propukly nepokoje a docházelo k častým demonstracím pobouřených občanů, které během roku 2009 přerostly v pouliční bouře a výtržnosti. Co následovalo? Obrovské protesty donutily vládu rezignovat, ovšem od politiků a ze zahraničí bylo voláno po splácení dluhu vůči Británii a Holandsku – 3 500 miliard eur s úrokem 5,5 %. Lidé pokračovali v demonstracích, a aby mohli o splácení dluhů (které zavinili politici a bankéři) sami rozhodnout, vybojovali si referendum, o kterém prezident odmítl jednat před vstupem do EU (se vstupem do EU by samozřejmě byla země donucena dluh splácet). Islandané, ale vytrvali, referendum si prosadili a jeho výsledkem bylo odmítnutí splácet dluh, za který nesou vinu politici a bankéři. To však není všechno, začalo se vyšetřovat, kdo je zodpovědný za události, jež vyústily v krizi.

Následkem čehož byly znárodněny velké banky a několik manažerů a politiků bylo zatčeno. V roce 2011 vzniklo ústavodárné shromáždění, které se skládalo z 31 lidí různých profesí, a které bylo voleno přímo lidmi. Shromáždění vypracovalo a předložilo novou ústavu, která byla po volbách schválena. I přes tyto úspěchy stojí před Islandem ještě další úkoly, ale země míří správným směrem (Islandská revoluce, 2012). Místo aby byly za krizi zodpovědné soukromé banky zachraňovány, nechal je Island zkrachovat a poté zestátnil. Situaci shrnuje laureát Nobelovy ceny za ekonomii Paul Krugman: „*Tam, kde všichni vykupovali bankéře a nutili veřejnost platit cenu za krizi, nechal Island banky zkrachovat a ve skutečnosti ještě rozšířil svou sociální záchrannou síť.*“ (KIRSCHNER, 2013). Cesta Islandu by měla být příkladem pro zbytek Evropy, ovšem stanoví to ohrožení pro současný bankovní systém – právě proto je potřeba touto cestou jít.

Touto cestou by se měly vydat i USA, které by ovšem měly nejdříve odebrat moc FEDu a dát kontrolu nad americkou měnou do rukou vlády. FED je totiž s jeho měnovou politikou a poskytováním úvěrů vládě s velkými úroky hlavní příčinou základních problémů USA. Správnou cestou může být i vytvoření nového systému měny. V poslední době jsou tyto snahy viditelné. Jedním z nových systémů je systém bez používání zákonných platidel fungující na principu výměny služeb, občas i zboží. Jedinec jednoduše nabídne, co umí nebo má a za provedení jeho služby si připíše určitý počet bodů, které pak používá pro své potřeby. Tento princip dávání a brání vytváří ve společnosti rovnováhu. Existují i další způsoby, jak se rozloučit s vysokými úroky a inflací, jež způsobují banky a které sužují lid (MORRIS, 2012). V současné době roste popularita elektronické měny bitcoin. Podstatou této měny je snaha vymanit se z vlivu centrálních bank a vlád, které obvykle mají národní měny pod kontrolou. Na rozdíl od dolaru nebo třeba eura není bitcoin pod dozorem žádné centrální autority. Decentralizace bitcoinu znamená, že neexistuje nikdo, kdo by mohl o této měně rozhodovat, ovlivňovat ji nebo padělat. Dokonce je už dnes známé maximální množství bitcoinů, které se bude postupně uvolňovat do oběhu a které dosáhne svého maxima (21 milionů jednotek) v roce 2140, což tedy znamená, že měna nemůže být znehodnocena inflací. Velkou výhodou je také jeho anonymita, jelikož transakce (uskutečňované bez poplatků) probíhají na samostatné síti tvořené klienty bitcoinu a to pouze prostřednictvím unikátní mnohamístné adresy bez poskytnutí jakýchkoliv osobních údajů (na rozdíl od klasických bankovních převodů nebo třeba u paypalu). Kritici namítají, že anonymita přispívá k provádění bezproblémových transakcí v oblasti obchodu s drogami, ovšem s drogami se od nepaměti obchoduje v hotovosti a tento problém také nebyl nikdy vyřešen ani se nikdo nepokoušel o zrušení hotovosti. Mezi kritiky patří zejména bankéři, kterým kvůli bitcoinu unikají zisky a hlavně se s bitcoinem objevuje měna, která se vymyká jejich kontrole. U bitcoinu ovšem zůstává viset otázka, zdali není jen dalším nástrojem elit, které jej mohou také využít u utajení určitých finančních operací a také zda není dalším krokem k NWO, v němž by bitcoin plnil úlohu jedné světové měny. Z druhé stránky by se bitcoin či nějaká dokonalejší elektronická měna mohla stát v budoucnu alternativou pro současnou měnu, která je

elitami lehce manipulovatelná a právě nahrazení současných měn by mohlo pozice elit oslabit. Skutečnou úlohu této měny ukáže čas (ČTK, 2013).

Bylo by dobré, aby se lidé, kteří jsou již unaveni neustálými sliby politiků, začali opět popisovanými problémy zajímat a postupně se třeba sjednocovat do občanských společností ve snaze změnit cestu, kterou nás elity vedou a vydat se směrem k lepšímu světu. V opačném případě se elitám může povést uskutečnění jejich plánů. Co může v současné době pomoci k vytvoření stále zmiňovaného Nového světového řádu včetně jedné světové vlády? Je to vynoření se nějakého společného ohrožení, nebezpečí, nepřítele – vyvolání strachu. Právě strach je tím nejmocnějším nástrojem. Pokud má člověk strach o život, všechno ostatní jde stranou, ať už lid chce před objevením se světové hrozby cokoli, s jejím příchodem to ustupuje na vedlejší kolej a je schopen přistoupit na jakékoliv navrhované řešení, kterým by bylo nebezpečí rychle zažehnáno. Může mít tato strategie něco společného s válkou proti teroru a 11. zářím? Touto otázkou dospěla práce ke konci. Bylo by dobré, aby si odpověděl každý sám.

Seznam použité literatury

BALABÁN, M.–POTŮČEK, M.: *Aktuální stav a perspektivy globálního vládnutí a jeho nezápadní aktéři*. In: Balabán, M.–Rašek, A.: *Nezápadní aktéři světové bezpečnosti*. Karolinum, Praha 2010, s. 9–16. ISBN 978-80-246-1721-3.

BAYER, Robert. *Finančnictví*. In: Tomusisvedet [online]. 2010 [cit. 2013-05-19]. Dostupné z: <http://tomusisvedet.webnode.cz/k-zamysleni/finance/>

Bible: překlad 21. století. Vyd. 1. Praha: Biblion, 2009, 1564, [10] s. ISBN 978-80-87282-00-7.

Bilderberg 2013: *The Official Attendees List*. In: *The Vigilant Citizen* [online]. 2013 [cit. 2013-10-31]. Dostupné z: <http://vigilantcitizen.com/latestnews/bilderberg-2013-the-official-attendees-list/>

BROWN, Ellen Hodgson. *The web of debt: the shocking truth about our money system and how we can break free*. 3rd ed., rev. and expanded. Updated October 2008. Baton Rouge, La.: Third Millennium Press, 2008, xiv, 529 p. ISBN 978-097-9560-828.

COLLADO, Emanuel. *The Shrinking Middle Class: Why America is becoming a Two-Class Society*. Bloomington: iUniverse, 2010. ISBN 978-1-45021-967-9.

ČTK. Die Welt: Euru roste konkurence v digitální měně. In: *Týden.cz* [online]. 2013 [cit. 2013-12-12]. Dostupné z: http://www.tyden.cz/rubriky/byznys/svet/die-welt-euru-roste-konkurence-v-digitalni-mene_263877.html#.Uqj6JPTuL3S

ČTK. Klaus: Globální vládnutí je totální levicový kosmopolitní nesmysl. In: *Novinky.cz* [online]. 2010 [cit. 2013-11-07]. Dostupné z: <http://www.novinky.cz/zahranicni/amerika/212203-klaus-globalni-vladnuti-je-totalni-levicovy-kosmopolitni-nesmysl.html>

DISRAELI, Benjamin. *Coningsby*. Stroud: Nonsuch, 2007. ISBN 18-458-8215-6.

DRAUGHON, David. *Financial Armageddon: the corruption of our currency*. Springville, Utah: CFI, c2006, xi, 233 p. ISBN 9781555179564-.

ERINGER, Robert. *The global manipulators: the Bilderberg Group, the Trilateral Commission, Covert Power Groups of the West*. Bristol: Pentacle, 1980. ISBN 978-090-6850-046.

ERNYEI, Andrea, Jitka NOVÁKOVÁ a Markéta SLÁMOVÁ. *INTERKULTURNÍ VZDĚLÁVÁNÍ: Židé* [online]. 2002 [cit. 2013-03-29]. Dostupné z: <http://www.pf.jcu.cz/stru/katedry/pgps/ikvz/>

ESTULIN, Daniel. *Pravdivý příběh skupiny Bilderberg: rozšířená a opravená edice s dodatkem o Severoamerické unii*. 1. vyd. v českém jazyce. Žďár nad Sázavou: Bodyart Press, 2012, 405 s. ISBN 978-80-87525-04-3.

FERGUSON, Niall. *Vzestup peněz: finanční dějiny světa*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2011, 322 s., [16] s. obr. příl. ISBN 978-80-257-0337-3.

GARMISCH-PARTENKIRCHEN CONFERENCE: BILDERBERG GROUP. In: Wikispooks.com [online]. 1955 [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <https://wikispooks.com/w/images/1/1c/Bilderberg-meetings-report-1955.pdf>

GDP (current US\$). In: *Worldbank.org* [online]. 2012 [cit. 2013-10-25]. Dostupné z: <http://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.CD/countries/1W?display=default>

Global 500. In: *CNN Money* [online]. 2012 [cit. 2013-10-25]. Dostupné z: http://money.cnn.com/magazines/fortune/global500/2012/full_list/

Globální vládnutí [online]. Brno, 2012 [cit. 2013-12-17]. Dostupné z: <http://ulozto.cz/x6H2VG2b/globalni-vladnuti-firms-ppt>. Přednáška. Mendelova univerzita. Vedoucí práce Daniela Dvořáková.

Governance and Funding. In: *Bilderbergmeetings.org* [online]. 2013 [cit. 2013-12-19]. Dostupné z: <http://www.bilderbergmeetings.org/governance.html>

GRIFFIN, G. *The feature from Jekyll Island: a second look at the federal reserve*. 3rd ed. Westlake Village, CA: American Media, 1998, p. ISBN 09-129-8621-2.

GRŮŇ, Ľubomír. *Peníze a právo*. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2009, 353 s. ISBN 978-80-244-2337-1.

HAYS, Jeff. *The Culling of Man: Rise of the New World Order*. Samaritan Sentinel, 2013. ISBN 9780988982000.

HELSING, Jan van. *Secret societies: and their power in the 20th century : a guide through the entanglements of lodges with high finance and politics*. Gran Canaria: Ewertverlag, 1995. ISBN 978-389-4786-540.

HENDERSON, Dean. KARTEL FEDERÁLNÍCH REZERV: Osm rodin (I. díl). In: *Www.ac24.cz* [online]. 2012 [cit. 2013-05-04]. Dostupné z: <http://www.ac24.cz/zpravy-ze-sveta/1330-kartel-federalnich-rezerv-osm-rodin>

HITCHCOCK, Andrew Carrington. *The synagogue of satan*. Austin, Tex: River Crest Pub, 2007. ISBN 978-193-0004-450.

HITCHCOCK, Andrew. *The History Of The House Of Rothschild*. In: KOSEK, Jiří. Rense [online]. 2009 [cit. 2013-04-13]. Dostupné z: <http://rense.com/general88/hist.htm>

HORDERN, Nicholas, Simon DRESNER a Martin HILLMAN. *Nový svět*. 1. vyd. Praha: Albatros, 1987, 511 s.

HRDINA, Jan. *První bankéři: Židé, nebo templáři?*. In: *Historie web* [online]. 2012 [cit. 2013-03-29]. Dostupné z: <http://www.historieweb.cz/prvni-bankeri-zide-nebo-templari>

Islandská revoluce: také jste o ní neslyšeli?. In: Pravdu [online]. 2012 [cit. 2013-05-19]. Dostupné z: <http://pravdu.cz/island/islandska-revoluce-take-jste-o-ni-neslyseli>

JAMES, Alexander. *History of Money and Private Central Bank*. In: *Portland independent media center* [online]. 2003 [cit. 2013-04-11]. Dostupné z: <http://portland.indymedia.org/en/2003/06/266805.shtml>

JÍLEK, Josef. *Peníze a měnová politika*. 1. vyd. Praha: Grada, 2004, 742 s. ISBN 80-247-0769-1.

JONES, Alex. *Hedley Donovan Is Dead at 76: Retired Chief Editor of Time Inc.* In: *Nytimes.com* [online]. 1990 [cit. 2013-11-18]. Dostupné z: <http://www.nytimes.com/1990/08/14/obituaries/hedley-donovan-is-dead-at-76-retired-chief-editor-of-time-inc.html>

KEYS, Tracey a Thomas MALNIGHT. *Corporate Clout: The Influence of the World's Largest 100 Economic Entities*. In: [Http://www.globaltrends.com/](http://www.globaltrends.com/) [online]. 2013 [cit. 2013-10-11]. Dostupné z: globaltrends.com/images/stories/corporate%20clout%20the%20worlds%20100%20largest%20economic%20entities.pdf

KIRCHUBEL, Michael A. *Vile Acts of Evil: Volume 1 Banking in America*. Charleston: Create Space, 2009. ISBN 9781448642250.

KIRSCHNER, Martin. *Island poslal bankěře do vězení.: Odmítl platit dluhy bank, vyhlásil bankrot a ukončil dluhovou krizi*. In: *Velká epocha* [online]. 2013 [cit. 2013-05-19]. Dostupné z: <http://www.velkaepocha.sk/2013031420873/Island-poslal-bankere-do-vezeni.-Odmitl-platit-dluhy-bank-vyhlasil-bankrot-a-ukoncil%C2%A0dluhovou-krizi.html>

KLAUS, Václav. *Rozhovor prezidenta pro týdeníky Profit a Týden*. In: *Klaus.cz* [online]. 2012 [cit. 2013-11-07]. Dostupné z: <http://www.klaus.cz/clanky/3135>

KLÍMA, Vít. *Čím nahradit kapitalismus: aneb snad „Zisk do politiky nepatří“*. In: *Aktuálně* [online]. 2011 [cit. 2013-04-13]. Dostupné z: <http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/vit-klima.php?itemid=14794>

KLING, Peter. *Letters to earth: you can survive Armageddon*. Durham, Conn: StrategicBook Group, 2009. ISBN 978-161-2044-316.

KOMRSKA, Václav. *Jak se penězoměnci zmocnili vlády nad světem*. In: *Freeglobe* [online]. 2012 [cit. 2013-04-03]. Dostupné z: <http://freeglobe.parlamentnilisty.cz/Articles/2198-jak-se-penezomenci-zmocnili-vlady-nad-svetem-dil-v-penize-a-moc-zidovsti-bankeri-se-rozhodli-zlikvidovat-evropske-monarchie-skrze-loze.aspx>

KOVAŘÍK, Jiří. *Napoleonova tažení*. Vyd. 1. Třebíč: Akcent, 2004, 571 s. ISBN 80-726-8307-1.

- LE GOFF, Jacques. *Peníze ve středověku: historicko-antropologická studie*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2012, 180 s. ISBN 978-80-204-2406-8.
- MAESSEN, Jurriaan. *Bilderberg 2013: ProbablyEngland, PossiblyGermany*. In: Explosive Reports [online]. 2013 [cit. 2013-05-09]. Dostupné z: <http://explosivereports.com/2013/04/08/bilderberg-2013-probably-england-possibly-germany/>
- MAKOVIČKA, Jan. *Abraham Lincoln vs. Woodrow Wilson*. In: [Http://blog.fg42.cz/](http://blog.fg42.cz/) [online]. 2009 [cit. 2013-04-27]. Dostupné z: <http://blog.fg42.cz/>
- MAKOW, Henry. *Ilumináti: sekta, jež se zmocnila světa*. 1. vyd. v českém jazyce. Žďár nad Sázavou: BodyartPress, 2012, 288 s. ISBN 978-80-87525-08-1.
- MANKIW, Gregory. *Principles of macroeconomics*. 6th ed. Mason, OH: South-Western CengageLearning, 2012, xxiv, 551 p. ISBN 05-384-5306-0.
- MARSHALL, Andrew. *Bilderberg 2011: The Rockefeller World Order and the "High Priests of Globalization"*. In: Global Research [online]. 2011 [cit. 2013-05-11]. Dostupné z: <http://www.globalresearch.ca/bilderberg-2011-the-rockefeller-world-order-and-the-high-priests-of-globalization/25302>
- Membership Roster. In: *The Council on Foreign Relations* [online]. 2013 [cit. 2013-10-31]. Dostupné z: http://i.cfr.org/content/about/annual_report/ar_2013/Sectional_PDFs/Membership_Roster2013.pdf
- Membership. In: *Cfr.org* [online]. 2013 [cit. 2013-12-19]. Dostupné z: <http://www.cfr.org/about/membership/membership.html>
- Membership. In: *Trilateral.org* [online]. 2010 [cit. 2013-12-19]. Dostupné z: <http://www.trilateral.org/go.cfm?do=Page.View&pid=6>
- MEZŘICKÝ, Václav. *Perspektivy globalizace*. Vyd. 1. Editor Václav Mezřický. Praha: Portál, 2011, 226 s. ISBN 978-807-3678-463.
- MILLS, C. *Mocenská elita*. 1. vyd. Překlad František Kejdana. Praha: Orbis, 1966, 500 s. Malá moderní encyklopedie (Orbis), sv. 53.
- MORRIS, Michael. *Co nesmíte vědět!*. 1. vyd. Překlad Zuzana Žáčková. Česko: AnchBooks, 2012, 383 s. ISBN 978-398-1430-141.
- NAXERA, Norbert. *Zahraniční politika Spolkové republiky Německo* [online]. E-polis.cz, 2. leden 2007. [cit. 2013-04-13]. Dostupné z WWW: <<http://www.e-polis.cz/mezinarodni-vztahy/175-zahranicni-politika-spolkove-republiky-nemecko.html>>. ISSN 1801-1438.
- PAVLÍKOVÁ, Klára. *Ústavní systém USA a jeho vývoj*. Brno, 2007. Dostupné z: http://is.muni.cz/th/61209/pravf_m/Diplomova_prace__Klara_Pavlikova.pdf.

Bakalářská práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta, Katedra dějin státu a práva.

PERKINS, John. *Confessions of an economic hit man*. Reprint edition. San Francisco: Penguin, 2004. ISBN 978-045-2287-082.

PERKINS, John. Extended Interview 2008. In: *Youtube.com* [online]. 2008 [cit. 2013-12-18]. Dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=aqIHKWd9rSc>

RETTMAN, Andrew. 'Jury's out' on future of Europe, EU doyen says. In: [Http://euobserver.com/](http://euobserver.com/) [online]. 2009 [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://euobserver.com/political/27778>

RIVERA, By David Allen. *Final warning: a history of the new World order*. 3rd ed. Joshua Tree, Calif.: ProgressivePress.com, 2010. ISBN 978-161-5779-291.

ROBISON, John. *Proofs of a conspiracy against all the religions and governments of Europe: carried on in the secret meetings of Freemasons, Illuminati, and fading societies*. 4th ed. White fish, Mont.: Kessinger Pub, 2003. ISBN 978-076-6181-243.

ROTHKOPF, David J. *Supertřída: jak globální mocenská elita přetváří svět*. Vyd. 1. Praha: Beta, 2009, 358 s. ISBN 978-80-7306-399-3.

ROYBAL, Richard. Pre-OCCUPY-Ed: *How the Occupy Wall Street movement will economically destroy America*. Bloomington: Author House, 2012. ISBN 9781477281208.

ŘÍCHOVÁ, Blanka. Komparativní politologie. In CABADA, Ladislav – KUBÁT, Michal a kol. *Úvod do studia politické vědy*. Praha: Eurolex Bohemia, 2002, s. 74-102. ISBN 80-86432-41-6.

S & B MEMBERS LIST. In: www.abovetopsecret.com [online]. 2004 [cit. 2013-05-05]. Dostupné z: <http://www.abovetopsecret.com/forum/thread106607/pg1>

SAFIRE, William. *Safire's political dictionary*. New York: Oxford University Press, c2008, xxiv, 862 p. ISBN 978-019-5343-342.

Secret Societies [film]. Režie Rodrigo H. Vila. Argentina, Una producción de ContentIncS.R.L. - ImagenSatelitalS.A., 2007

SKLAR, Holly. *Trilateralism: the Trilateral Commission and elite planning for world management*. Boston: South End Press, 1980, xii, 604 p. ISBN 08-960-8103-6.

SKOUSEN, W. *The making of America: the substance and meaning of the Constitution*. Washington, D.C.: National Center for Constitutional Studies, c1985, xxxi, 888 p. ISBN 08-808-0017-8.

Światowe Forum Ekonomiczne. In: *Gazeta.pl* [online]. 2013 [cit. 2013-12-17]. Dostupné z: <http://edu.gazeta.pl/edu/h/%C5%9Awiatowe+Forum+Ekonomiczne>

SZÁNTÓ, Jakub. *Causa Bilderberg*. Reflex: společenský týdeník. Praha: Ringier ČR, 2009, č. 23.

ŠTĚPKOVÁ, Tereza. *OBVIŇOVÁNÍ ŽIDŮ Z LICHVAŘENÍ*. In: Holocaust.cz [online]. 2011 [cit. 2013-10-24]. Dostupné z: http://www.holocaust.cz/cz/history/antisemitism/history/medieval_antijudaism/history_usury

The Trilateral Commission. In: *www.trilateral.org* [online]. 2013 [cit. 2013-10-31]. Dostupné z: [http://www.trilateral.org/download/file/TC_list_9-13\(1\).pdf](http://www.trilateral.org/download/file/TC_list_9-13(1).pdf)

TINDALL, George Brown, David E SHI. *Dějiny Spojených Států Amerických*. 2., opr. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha: Lidové noviny, 1994, 897 s. Dějiny států (Nakladatelství Lidové noviny). ISBN 80-710-6087-9.

TUCKER, Jim. *What is Bilderberg?*. In: American Free Press [online]. 2012 [cit. 2013-11-14]. Dostupné z: <http://americanfreepress.net/?p=4431>

VAŠKO, Tibor. *Příčiny a důsledky financionalizace*: 1. díl: Bankovníctví. In: Outsidermedia [online]. 2009 [cit. 2013-04-14]. Dostupné z: <http://www.outsidermedia.cz/Priciny-a-dusledky-financializace--1-dil-Bankovnictvi-1.aspx>

WATSON, Joseph. *Police Confirm Bilderberg 2013 to Take Place in Watford, UK*. In: Infowars [online]. 2013 [cit. 2013-05-08]. Dostupné z: <http://www.infowars.com/police-confirm-bilderberg-2013-to-take-place-in-watford-uk/>

WEF Annual Meeting. In: *Weforum.org* [online]. 2013 [cit. 2013-12-18]. Dostupné z: http://www3.weforum.org/docs/AM13/WEF_AM13_Participants_34ezx6jlxk.pdf

WILSON, Robert McNair. *Monarchy or Money Power*. Londýn: Eyre&Spottiswoode, 1934. ISBN B007C651WW.

Zeitgeist [film]. Režie Peter JOSEPH. USA, 2007.

ZEJNULAHU, Mehdi. Dějiny bankovníctví: 4. část. In: *ZEJNULAHU* [online]. 2010 [cit. 2013-03-29]. Dostupné z: <http://zehnulhavu.blogspot.cz/2010/10/dejiny-bankovnictvi-4-cast.html>